

HOE DE ENGEL TOT MIJ KWAM EN ZIJN OPDRACHT

 en... De broeders zijn vermoedelijk, ik zie hier verschillende bandrecorders, en ze zullen dit opnemen, natuurlijk. Wanneer u ook wilt weten wat de Heilige Geest precies tot u zei, ga naar de broeders hier die deze bandrecorders hebben, en zij spoelen dat regelrecht terug door, en u kunt precies uw geval vinden. En let op en zie of het niet helemaal precies gebeurt op de wijze dat Het werd gesproken, ziet u. Wanneer u het hoort uitspreken “ZO SPREEKT DE HERE, ‘een bepaald iets, of *dit* is op *deze* wijze,” of ga het gewoon na en zie of het juist is of niet. Zie? Het is altijd op die wijze.

Nu, voor even een kleine achtergrond. . . En ik ben gewoon zo’n beetje gelukkig vanavond dat er maar een paar van ons hier zijn. We zijn gewoon mensen die hier thuis zijn, is het niet zo? We zijn geen van allen vreemdelingen. We zijn niet. . . Ik kan gewoon mijn Kentucky-uitspraak gebruiken en me helemaal thuis voelen nu, omdat we—we zijn gewoon. . . En ik geef nu niet af op Kentucky nu, als er hier iemand is uit Kentucky. Is hier iemand uit Kentucky? Steek uw hand op. Kijk eens! Ik behoorde me helemaal thuis te voelen, is het niet? Dat is erg fijn.

Mijn moeder dreef vroeger een pension. En ik ging daar op een dag heen om te zien. . . en een grote groep mannen was daar in de kost, en de grote, lange tafel was gedekt. En ik zei: “Hoevelen komen er hier uit Kentucky, sta op.” Iedereen stond op. En ik ging die avond naar de gemeente, mijn gemeente, en ik zei: “Hoeveel hier uit Kentucky?” Iedereen stond op. Dus ik zou zeggen: “Wel, dat is erg goed.” De zendingen hebben een goed werk gedaan, dus—zo dankbaar daarvoor.

Nu, in het boek der Romeinen, het 11e hoofdstuk en het 28e vers. Luister nu aandachtig naar het lezen van de Schrift.

Zij zijn naar het evangelie vijanden om uwentwil: naar de verkiezing zijn zij geliefden om der Vaderen wil.

Want de gaven en roepingen Gods zijn onberouwelijk.

Zullen we bidden? Heer, help ons vanavond nu als we dit eerbiedig naderen, met heel ons hart, in oprechtheid, alleen tot Uw eer worden deze dingen gezegd. En help mij, Heer, en leg alleen in mijn gedachten gewoon de dingen die gezegd behoorden te worden en hoeveel te zeggen. Stop mij wanneer het Uw tijd is. Ik vraag dat elk hart deze dingen zal ontvangen ten goede van de zieken en behoeftigen in dit gehoor. Want ik vraag het in Jezus Christus’ Naam. Amen.

Nu, ik wil dit onderwerp benaderen nu terwijl we met weinigen zijn. En—en ik zal proberen u niet al te lang te houden, ik zal mijn horloge hier neerleggen en proberen mijn best te doen nu om u goed op tijd heen te laten gaan zodat u morgenavond terug kunt zijn. Nu, wees in gebed. Ik geloof niet dat de jongen zelfs kaarten uitgaf. Ik vroeg hem helemaal niet of hij . . . En als ze het niet deden of dat ze het nu deden of niet deden, dat maakt niet uit. We hebben hier toch kaarten als we sommigen moeten roepen. Dus, als het niet, wel, we zullen gewoon zien wat de Heilige Geest zegt.

Nu, als u aandachtig zult luisteren. . . Nu, dan mag dit. . . omdat ik. . . We zijn hier maar met een paar van ons hier, het is een goede tijd om dit te zeggen, omdat het—het gaat over mijn eigen persoonlijk wezen. En dat is de reden dat ik deze Schriftplaats vanavond lees, opdat u zou mogen zien dat gaven en roepingen niet iets zijn wat iemand kan verdienen.

Paulus die hier spreekt, zei: “De Joden, werden in het licht van het Evangelie verblind en weg van God, dat, om uwentwil.” Maar het vers vlak daarvoor zei: “Gans Israël zal behouden worden.” Gans Israël zal behouden worden. Overeenkomstig de verkiezing, heeft God de Vader hen liefgehad en verblindde hen opdat wij heidenen nu een plaats zouden mogen hebben der bekering, opdat door Abraham, zijn zaad heel de wereld kon zegenen overeenkomstig Zijn Woord. Ziet u hoe de soevereiniteit van God is? Zijn Woord moet gewoon zijn. Hij kan gewoon niks anders zijn. En nu wij, door . . . God heeft ons verkozen; Hij heeft de Jood verkozen; en Hij is . . .

Al deze dingen is Gods voorkennis. Toen Hij ervan sprak wie er zou zijn, wist Hij het tevoren. Nu, God, teneinde God te zijn, moest Hij bij de beginne het einde weten of Hij was niet de oneindige God. God wil niet dat wie ook zou omkomen. Zeker niet! Hij wil niet dat er iemand omkomt. Maar bij het begin van het begin der dagen, de—de wereld, wist God helemaal precies wie er gered zou zijn en wie niet gered zou zijn. Hij wilde niet dat de mensen verloren waren: “Het is niet Zijn wil dat er iemand ook verloren zou zijn, maar het is Zijn wil om ieder te redden,” maar Hij wist van de beginne wie het wel en wie het niet zouden zijn. Dat is de reden dat Hij kon voorzeggen: “*Dit* ding zal gebeuren. *Dat* ding zal gebeuren,” of: “*Dit* zal dat zijn. *Deze* persoon zal op *die* manier zijn.” Ziet u?

Hij kon het tevoren weten omdat Hij oneindig is. Als u weet wat het betekent, dat is gewoon: “er is niets dat Hij niet weet.” Zie, Hij weet het. Wel, er is niets van voor er tijd was, en nadat er geen tijd meer is, zie, Hij weet nog steeds alles. Alles is in Zijn gedachten. En dan zoals Paulus zei in Romeinen, het 8e en 9e hoofdstuk: “Wat heeft hij dan nog aan te merken?” Dus wij zien dat, maar God. . .

Zoals het prediken van het Evangelie. Iemand zei: “Broeder Branham, gelooft u Dat?”

Ik zei: “Kijk.”

Zeiden: “U moet Calvinist zijn.”

Ik zei: “Ik ben Calvinist zolang als Calvinisme in de Bijbel is.”

Nu, er is een tak aan de Boom, dat is Calvinisme, maar er zijn evenzo meer takken aan de Boom. Een boom heeft meer dan één tak. Hij wilde het gewoon daar verder op laten doorgaan naar Eeuwige Zekerheid, en na een poosje gaat u verder er af in Alverzoening en u valt er daar ergens van af, daar is geen eind aan. Maar wanneer u door het Calvinisme gekomen bent, kom terug omhoog en start met Arminianisme. Ziet u, dat is weer een tak aan de Boom, en nog een tak aan de Boom, blijf gewoon doorgaan. De hele zaak samen maakt de Boom. Dus ik geloof in— in het . . . in Calvinisme zolang als het in de Schrift blijft.

En ik geloof dat God het wist voor de grondlegging van de wereld, Zijn Gemeente koos in Christus, en Christus slachtte voor de grondlegging van de wereld. De Schrift zei het zo: “Hij was het Lam Gods geslacht sedert de grondlegging van de wereld.” Ziet u? En Jezus zei dat Hij ons kende voor de grondlegging van de wereld, Paulus zei dat: “Hij—Hij ons kende en ons voorbestemde tot de aanneming tot kinderen door Jezus Christus voor de wereld ooit werd gevormd.” Dat is God. Dat is onze Vader. Ziet u?

Dus maak u geen zorgen, de raderen draaien gewoon precies goed, alles komt precies op tijd. Het enige ding is, kom in de draai. En dat is de—dat is het goede deel ervan, dan weet u hoe te werken wanneer u de draai vindt.

Nu, let nu op: “De gaven en roepingen zijn onberouwelijk,” dat is de enige manier waarop ik—dat ik mijn roeping in de Here Schriftuurlijk zou kunnen plaatsen. En vertrouwend dat ik bij vrienden ben vanavond die dit zekerlijk zullen begrijpen en niet denken dat het persoonlijk is, maar opdat u een begrip zou mogen hebben en te weten wat gewoon de—wat de Here heeft gezegd dat Hij zou doen, en ontdekken dat er iets begint en er dan in volgen.

Nu, in het begin, het eerste ding dat ik me ooit kan herinneren is een visioen. Het eerste ding dat ik me kan herinneren is een visioen dat de Here mij gaf. En dat was vele, vele jaren geleden, ik was een hele kleine jongen. En ik had een steen in mijn hand.

Nu, neemt u mij niet kwalijk, ik kan het me herinneren toen ik een lange jurk droeg. Ik weet niet of u (iemand van u allen) oud genoeg is om zich te herinneren dat kleine jongens gewoon waren om lange jurken te dragen. Hoevelen hier herinneren het zich toen kinderen, ja, lange jurken droegen? Wel, ik kan me

herinneren, dat ik in mijn kleine oude hut waar we woonden, over de vloer kroop. En er was iemand, ik weet niet wie het was, die binnen kwam. En mama had een klein—een blauw lintje in mijn jurk verwerkt. En ik was nog maar nauwelijks in staat om te lopen. En ik kroop toen, en ik stak mijn vinger in de sneeuw op hun voeten en at de sneeuw van zijn voet af, staande naast de haard, om warm te worden. Ik herinner me dat mijn moeder me omhoogtrok daarvoor.

En dan het volgende wat ik mij herinner, moet ongeveer twee jaar later zijn geweest, ik had een kleine steen. En dat zou mij ongeveer drie jaar oud laten zijn, en mijn broertje zou toen ongeveer nog net geen twee jaar oud zijn geweest. En dus waren wij buiten achter op het erf waar het maar gewoon een oud houthakerf was waar ze gewoonlijk het hout naar toe brachten en het hout hakten. Hoevelen herinneren zich die dagen toen u gewoon was om het hout het achtererf op te trekken en het te hakken? Waarom heb ik zelfs vanavond een stropdas om gedaan? Ik—ik ben helemaal thuis.

Toen, toen ze . . . En daarbuiten op de oude kapplaats was een klein beekje dat er langs naar beneden stroomde, en dat van de bron kwam. En hadden daar een oude van een kalebas gemaakte schepnap bij die bron waar we gewoon waren ons water te scheppen en het in de oude emmer te doen, oude cederen emmer, en het mee te nemen.

Ik herinner me de laatste keer dat ik mijn kleine, oude grootmoeder zag voordat ze stierf, zij was honderdtien jaar oud. En toen zij stierf, nam ik haar op in mijn armen en hield haar zo vast voordat ze stierf. Ze sloeg haar armen om mij heen en ze zei: “God zegene je ziel, lieverd, nu en voor immer,” toen ze stierf.

En ik denk niet dat de vrouw ooit een—een paar schoenen bezeten had van zichzelf, in haar leven. En ik herinner me dat ik naar haar keek, en zelfs toen ik een jongeman was en heenging om haar te bezoeken, elke morgen stond ze dan op, barrevoets, en liep door die sneeuw naar de bron, haalde een emmer water en kwam terug, haar voeten daar zomaar in. Dus het doet u geen kwaad, zij leefde tot ze honderdtien jaar oud was. Dus (ja, zeker) zij was zeer, zeer gehard, ook nog.

Dus dan herinner ik me dat ze me zou gaan vertellen over mijn vaders stuiters waar hij mee speelde toen hij een jongen was. “En dat arme, oude mensje,” dacht ik, “hoe zal zij daar op die vliering gaan komen?” Een kleine, oude tweekamerhut, en er was een vliering boven. En zij had twee jonge boompjes omgehakt, en een ladder gemaakt, om naar boven te gaan. Wel, ik zou denken . . .

Wel, nu, zei ze: “Nu, na het eten zal ik je gaan vertellen, zal ik je je—je vaders stuiters laten zien.”

En ik zei: “Goed.”

Dus ze zou ze aan me gaan laten zien, in een koffer boven waar ze haar spulletjes had weggeborgen zoals de oude mensen doen. En ik dacht: “Hoe ter wereld zal dat arme oude mensje die ladder op gaan komen?” Dus ik kwam eraan en ik zei: “Oma,” zei ik, “nu wacht, lieverd, ik zal hier naar boven gaan en u helpen.”

Ze zei: “Ga opzij.” En daar ging ze de ladder op als een eekhoortje. Ze zei: “Wel, kom maar!”

En ik zei: “Goed, Oma.”

Ik dacht: “O, wel, als ik gewoon zo kan zijn, met zoveel kracht in me nog met honderdtien jaar oud!”

Nu, dan herinner ik me dat ik bij deze kleine oude bron was, en ik had een steen en smet hem zo neer, in de modder, proberend mijn broertje te tonen hoe sterk ik was. En er zat een vogel boven in de boom en hij was gewoon aan het tsjilpen en rondspringen, een klein roodborstje of zoiets. En, het kleine roodborstje, ik dacht dat hij tegen mij sprak. En ik draaide me om en ik luisterde, en de vogel vloog weg, en een Stem zei: “Je zult een groot deel van je leven gaan doorbrengen bij een stad, genaamd New Albany.”

Dat is vijf kilometer van waar ik ben opgegroeid. Gingen ongeveer een jaar later naar de plaats toe, geen idee hebbend om oot te gaan . . . New Albany. Door het leven heen, hoe dat deze dingen . . .

Nu, kijk, mijn familie was niet religieus. Mijn vader en moeder gingen niet naar de kerk. Daarvoor waren ze Katholiek.

Mijn kleine neef zit hier ergens binnen vanavond, vermoed ik, ik weet het niet. Hij is soldaat. Ik bid voor hem. Hij is zelf Katholiek, nog steeds Katholiek. In deze laatste samenkomst toen hij hier was, zag hij die dingen van God, toen hij daar vlak bij het podium stond. Hij zei, daar staande, en hij zei: “Ome Bill?” Hij was lang overzee geweest, zei: “Toen ik dat zag. . .” Zei: “Dat—dat gebeurt niet in de Katholieke kerk.” Hij zei: “Dat. . . ik—ik geloof, ome Bill, dat u gelijk hebt,” zei hij.

En dus zei ik: “Lieverd, *ik* ben het niet die gelijk heeft, Hij is het die gelijk heeft. Ziet u, *Hij* is het die juist is.” En dus zei hij dat hij . . . ik zei: “Nu, ik vraag je niet om iets te doen, Melvin, dan slechts de Here Jezus Christus te dienen met heel je hart. Ga waarheen je maar wilt. Maar wees er zeker van in je hart dat Jezus Christus opnieuw geboren is, zie je, in je hart. Ga dan naar welke kerk je maar wilt, daarna.

Nu, maar de mensen voor mij waren Katholiek. Mijn vader is Iers en mijn moeder was Iers. De enige onderbreking die er is in mijn Ierse bloed, is dat mijn grootmoeder een Cherokee Indiaanse was. Mijn moeder is gewoon zo’n beetje een halfbloed. En dus toen ik . . . voor mij, het is mijn . . . onze generatie, na drie is het al weer weggeëbd. Maar dat is de enige inbreuk op het

zuiver Iers te zijn, Harvey en Branham was de naam. En toen daarna waren het Lyons, wat nog steeds Iers is. En dan waren ze allemaal Katholiek. Maar ikzelf, wij hadden helemaal geen religieuze opleiding of onderricht, als kinderen.

Maar die gaven, die visioenen, ik zag visioenen in diezelfde tijd precies zoals ik het nu heb, dat is waar, omdat gaven en roepingen onberouwelijk zijn. Het is de voorkennis van God, God die iets doet. In mijn vroegere leven was ik bevreesd om er iets over te zeggen.

U hebt mijn verhaal gelezen in het kleine boek getiteld: *Jezus Christus Dezelfde Gisteren, Vandaag en Voor Immer*. Ik denk dat het in enige van de boekjes staat, deze anderen. Klopt dat, Gene? Staat het hierin, het normale—het gewone boek, in het—in het boek dat we nu hebben? Is het “*Levensgeschiedenis*”? Ik geloof dat dat het is. Dan hadden we—hadden we . . . is dat niet vreselijk? Mijn eigen boeken, ik lees ze zelf nooit. Maar iemand anders schrijft ze, dus dan is er gewoon iets wat ze meenemen in de samenkomst. Ik heb dat al meegemaakt, dus zie ik uit naar iets anders wat er altijd gebeurt. Dus dan, ze zijn fijn, ik heb er nu een gedeelte van gelezen, hier en daar, even als ik er de kans voor krijg.

En nu, hoe dan ook, als—als kleine jongen, u kent het visioen hoe het tot mij werd gesproken, ik was ongeveer zeven jaar oud, Hij zei: “Drink niet noch rook of verontreinig je lichaam op enige wijze, er zal een werk voor je te doen zijn wanneer je ouder wordt.” En u hebt dat horen vertellen in het boek. Wel, dat is waar. Steeds maar door bleef het gebeuren.

Toen ik prediker werd, wel, toen—toen begon het werkelijk heel de tijd te gebeuren.

En op een avond zag ik de Here Jezus. En ik zeg dit met toestemming, geloof ik, van de Heilige Geest. De Engel des Heren die komt is niet de Here Jezus. Het ziet er niet zo uit als Hij in hetzelfde visioen. Want, in het visioen dat ik zag van de Here Jezus, was Hij een kleine Man. Hij was niet . . . Ik was buiten op het veld geweest, biddend voor mijn pa. En ik kwam terug naar binnen en ik ging naar bed, en die avond keek ik naar hem en ik—ik zei: “O God, red hem!”

Mijn moeder was al gered en ik had haar gedoopt. Toen dacht ik: “O! mijn pa drinkt zo.” En ik dacht: “Als ik hem er maar toe kon krijgen de Here Jezus aan te nemen!” Ik ging naar buiten, ik ging liggen op een kleine oude strozak buiten in de voorkamer, vlakbij de deur.

En iets zij tegen mij: “Sta op.” En ik stond op, begon te lopen, en ging terug het veld in achter mij, een met wilde planten begroeid veld.

En daar, niet meer dan drie meter van mij staande, stond een Man; wit kleed aan, een kleine man; had Zijn armen gevouwen

op *deze* manier; een baard, wat kortachtig; haar tot op Zijn schouders; en Hij keek opzij van mij uit gezien, *zo*; vreedzaam-uitziende gestalte. Maar ik kon niet begrijpen, hoe Zijn voeten, de één even achter de ander. En de wind waaide, Zijn mantel bewoog, de salieplanten waaiden.

Ik dacht: “Nu, wacht even.” Ik beet me zelf. Ik zei: “Nu, ik ben niet in slaap.” En ik trok, trok een klein stukje van die salie af, weet je, ik nam het zoals een tandenstoker. Ik deed het in mijn mond. Ik keek om in de richting van het huis. Ik zei: “Nee, ik was daarbinnen aan het bidden voor pa, en Iets zei hierheen te komen, en hier staat deze Man.”

Ik dacht: “Dat ziet eruit als de Here Jezus.” Ik dacht: “Ik vraag me af of het *zo* is?” Hij keek helemaal precies, direct naar waar ons huis nu staat. Dus maakte ik op *deze* manier een omtrekkende beweging om te zien of ik Hem kon zien. En ik kon de zijkant van Zijn gezicht *zo* zien. Maar Hij . . . ik moest er ver omheen lopen op *deze* manier om Hem te zien. En ik zei: “Uhm.” Deed Hem helemaal geen enkele beweging maken. Ik dacht: “Ik geloof dat ik Hem zal roepen.” En ik zei: “Jezus.” En toen Hij het deed, keek Hij *zo* om. Dat is alles wat ik me herinner, Hij strekte gewoon Zijn armen uit.

Er is geen kunstenaar in de wereld die Zijn beeld zou kunnen schilderen, de karaktertrekken van Zijn gelaat. Het beste wat ik ooit heb gezien is dat Hofmanns *Hoofd van Christus op drieëndertig* jarige leeftijd, ik heb het op al mijn literatuur en alles wat ik gebruik. Dat is omdat het er gewoon precies op lijkt, en dus toen . . . of tamelijk gelijkend, *zo* dicht als het maar kon zijn.

Hij zag eruit (een Man) als wanneer Hij zou spreken dat de wereld tot een einde zou komen, en toch met zoveel liefde en vriendelijkheid dat je—je . . . ik viel gewoon voorover. En bij daglicht, vond ik mijzelf gewoon bij het aanbreken van de dag, pyjamajas doornat van tranen, toen ik tot mezelf kwam, teruglopend, door het salieveld naar huis.

Ik vertelde het aan een predikervriend van mij. Hij zei: “Billy, dat zal je krankzinnig laten worden.” Hij zei: “Dat is de duivel.”

Hij zei: “Speel toch met geen van die dingen.” Ik was Baptistenpredikant in die tijd.

Wel, ik ging naar een andere oude vriend van mij. Ik ging zitten en vertelde hem Erover. “Nu,” zei ik, “broeder, wat denkt u Daarover?”

Hij zei: “Wel, Billy, ik zal je vertellen.” Hij zei: “Ik geloof dat als je zal proberen je leven te behouden, predik dan alleen wat in de Bijbel hier staat, de genade van God enzovoorts, ik zou niet van het pad af willen gaan achter het een of andere fantastisch iets aan, iets zoals dat.”

Ik zei: “Meneer, dat is niet mijn bedoeling om achter het een of andere fantastisch ding aan te gaan.” Ik zei: “Het enige wat ik probeer uit te vinden is wat dit is.”

Hij zei: “Billy, jaren geleden hadden ze die dingen ook in de gemeenten. Maar,” zei: “toen de apostelen ophielden, hielden daarmee ook die dingen op.” En zei: “Nu het enige ding wat we hebben dat . . . elke manier van die dingen te zien,” zei: “het zijn spiritisten, demonen.”

Ik zei: “O Broeder McKinney, meent u dat?”

Hij zei: “Jazeker.”

Ik zei: “O God heb genade met mij!”

Ik zei: “Ik—ik . . . O, broeder McKinney, wilt u—wilt u samen met mij gaan bidden dat God het nooit met mij meer zal laten gebeuren? U weet dat ik Hem liefheb en ik—ik wil niet verkeerd zijn in deze dingen.” Ik zei: “Bid u met me.”

Hij zei: “Dat zal ik doen, broeder Billy.” En dus baden we daar meteen in de—in de pastorie.

Ik vroeg verschillende predikers. Hetzelfde zou er komen. Toen werd ik bevreesd om ze te vragen, omdat ze zouden denken dat ik een duivel was. Dus ik—ik wilde zo niet zijn. Ik wist in mijn hart dat er iets gebeurde. Nu, dat is alles, er was—er was iets in mijn hart dat gebeurde. En ik wilde nooit zo zijn, nooit.

Dus een paar jaar later, hoorde ik op een dag in de Eerste Baptistenkerk waar ik lid was indertijd, hoorde ik iemand zeggen: “Zeg, je had daar heen moeten gaan om die heilige rollers te horen gisteravond.”

En ik dacht: “Heilige rollers?” En een vriend van mij, Walt Johnson, baszanger, en ik zei: “Wat was dat, broeder Walt?”

Hij zei: “Een groep van deze Pinkstermensen.”

Ik zei: “Wat?”

Hij zei: “Pinkstermensen!” Zei: “Billy, als je dat ooit zou zien,” zei: “Ze rolden zo over de vloer en sprongen op en neer.” En zei: “Ze zeiden dat ze moesten gaan brabbelen in een of andere soort onbekende talen of ze—of ze waren niet gered.”

En ik zei: “Waar is dat?”

“O,” zei: “Zo’n kleine tentsamenkomst daarginds aan de andere kant van Louisville.” Zei: “Kleurlingen, natuurlijk.”

En ik zei: “Uh-huh.”

En hij zei: “Er zijn daar heel wat blanken.”

En ik zei: “Deden zij dat ook?”

Zei: “Ja, ja! Zij deden het ook.”

En ik zei: “Dat is vreemd, en mensen raken verward in dat soort gedoe.” Ik zei: “Wel, ik vermoed dat we die dingen gewoon

moeten hebben.” Op een zondagmorgen, ik zal het nooit vergeten. Hij was een stukje droge sinaasappelschil aan het eten omdat hij last van slechte spijsvertering had, en ik kan het me net zo goed voorstellen als was het gisteren. En ik dacht: “Brabbelen, op en neer springen, welk soort religies zullen ze vervolgens krijgen?” En dus ik—ik ging verder.

Later daarna, ontmoette ik een oude man die hier misschien in de kerk zit nu, of hij was hier naar de gemeente geweest, die John Ryan heette. En ik ontmoette hem in een gebouw. . . De oude man met een lange baard en haar, en hij is hier misschien. Ik dacht dat hij uit de Benton Harbor hierboven kwam, bij het Huis Davids.

En ze hadden een gebouw in Louisville. Ik was aan het proberen die mensen te vinden, en ze noemden het de School der Profeten. Dus ik dacht dat ik erheen zou gaan en zien wat dat was. Wel, ik zag niemand over de vloer rollen, maar ze hadden een paar vreemde leerstellingen. En daar is het waar ik deze oude man ontmoette, hij nodigde me uit om naar zijn huis te komen.

Ik ging heen voor een vakantie. En ik was daar op een dag, en ik ging terug naar zijn huis en hij was al vertrokken, en hij was ergens heengegaan in Indianapolis. Zei: “De Here riep hem,” z’n vrouw.

Ik zei: “Bedoelt u dat u die man hier op die manier laat weglopen?”

Ze zei: “O, hij is Gods dienstknecht:” Het arme oudje stierf een paar weken geleden, hoorde ik. En ze was hem toegewijd. Tjonge, dat is het soort vrouw om te hebben! Dat is waar. Goed of fout, hij heeft hoe dan ook gelijk! Ik zei. . . Wel, ik wist dat ze. . .

Nu hij. . . Broeder Ryan, bent u hier? Hij is hier niet. Hij was er onlangs, was het niet, jongens?

Wel, ze leven gewoon met wat ze in handen krijgen, en hij had niks te eten in het huis. Dat is waar. En ik had wat vis gevangen uit een vijver, of een meer, in Michigan, En ik kwam weer terug—en ik kwam weer terug naar het huis. En ze hadden zelfs geen varkensreuzel in huis, of vet, om de vis mee klaar te maken. En ik zei: “Heeft hij u thuis achtergelaten zonder wat dan ook in huis?”

Zei: “O, maar hij is Gods dienstknecht, broeder Bill:” Zei: “Hij. . .”

En ik dacht: “Wel, wees gezegend voor uw goede hart. Broeder, ik zal vlak naast je staan.” Dat is waar. “Als u uw man zozeer acht, dan ben ik gereed om erbij te komen en daarvoor naast u te staan.” Zo is het. We hebben meer van zulke vrouwen nodig vandaag, en meer mannen die op die manier over hun vrouw denken. Dat is waar. Het zou een beter Amerika zijn als mannen en vrouwen op die wijze samen één zouden

kunnen worden. Goed of fout, blijf bij ze. Er zouden niet zoveel echtscheidingen zijn.

Dus we—we gingen naar . . . Toen ging ik verder. En op mijn weg naar huis, was het een vreemd iets, ik kwam via Mishawaka. En ik zag kleine—kleine oude auto's nu, staande op de straat, ze heetten . . . grote borden erop waarop stond: "Jezus Alleen." Ik dacht: "Wat heeft . . . 'Jezus Alleen,' dat moet religieus zijn." En ik ging naar hier en hier waren fietsen waar het op stond: "Jezus Alleen." Cadillacs, T-Ford modellen, alles: "Jezus Alleen" stond er op. Ik dacht: "Wel, vraag me af wat dat is?"

Dus ik volgde het mee rond; kwam tot de ontdekking, dat het een religieuze samenkomst was, vijftienhonderd tot tweeduizend mensen waren er. En ik hoorde al dat geroep en op en neer gespring, en gedoe. Ik dacht: "Zeg, hier is waar ik zal zien wat heilige rollers zijn."

Dus ik had mijn oude Ford, weet u, waarvan ik beweerde dat hij achtenveertig kilometer per uur reed, vierentwintig deze kant op en vierentwintig op en neer *deze* kant op. Dus ik stuurde hem naar één zijkant, ik . . . toen ik een plaats vond om te parkeren, en liep terug door de straat. Wandelde naar binnen, keek rond, en iedereen stond die kon staan. Ik moest over hun hoofden heen kijken. En ze waren aan het roepen, en springen, en vallen, en aan het tekeer gaan. Ik dacht: "Whew, uhm, wat zijn dat me mensen."

Maar hoe langer ik daar stond, des te beter voelde ik mij. "Dat scheen tamelijk goed. Wel, er is niks verkeerd met die mensen. Ze zijn niet gek." Ik kwam aan de praat met een paar van ze, dus ze—ze waren fijne mensen. Dus ik zei . . .

Wel, nu, dat is dezelfde samenkomst waar ik uitging en ik die nacht de hele nacht bleef, en de volgende dag ging ik naar binnen. En u hebt me dat horen vertellen in mijn levensgeschiedenis. Ik zat op het podium met een honderdvijftig, of tweehonderd predikers, of misschien meer, en ze wilden dat iedereen gewoon even opstond en zei waar ze vandaan kwamen. En ik zei: "Evangelist William Branham, Jeffersonville," ging zitten, "Baptist," dus, ging zitten. En elkeen vertelde waar ze vandaan kwamen.

Dus die volgende morgen toen ik daarbinnen kwam . . . Ik sliep in het veld de hele nacht die nacht, en perste mijn broek tussen de twee Ford stoelen, weet u, en ik—ik . . . oude kreukstof katoenen streepjes broek aan, T-shirtje, weet u. Dus de volgende morgen ging ik naar de samenkomst, mijn T-shirtje aan. Ik was gegaan . . .

Ik had maar drie dollar, en ik moest genoeg benzine kopen om naar huis te komen. En toen ik—ik haalde me een paar broodjes, die al wat oud waren, weet u, maar ik was in orde. En ik ging naar een brandkraan, haalde me een glas water, weet u, en ze waren tamelijk goed. Dus ik had ze een beetje gesopt, en ontbeet.

Nu, ik kon niet met ze mee eten, want, zij aten twee keer per dag. Maar ik kon niks in de collecte doen, dus ik wilde—ik wilde niet op hun zak teren.

Dus toen ik—toen ik daar binnen kwam die morgen en zei . . . Ik moet gewoon dit gedeelte ervan vertellen. En dus kwam daar binnen die morgen, en hij zei: “We zijn op zoek naar William Branham, een jonge evangelist die gisteravond op het podium zat, een Baptist.” Zei: “We willen dat hij de boodschap brengt deze morgen.” Ik zag dat het heel wat van me gevraagd was, die groep mensen, ik een Baptist. Dus ik dook gewoon zo’n klein beetje onder in mijn stoel. Ik had een katoenen streepjesbroek aan en een T-shirt; en, o, wij droegen toga’s, dus . . . En ik zat zo achter in de stoel. Dus hij vroeg twee of drie keer. En ik was gaan zitten naast een kleurlingbroeder.

En de reden dat ze daar die conferentie in het noorden hadden, omdat er toen rassenscheiding aan de gang was in het zuiden. Dus ze konden het in het zuiden niet houden.

Dus ik vroeg mij af wat dit “Jezus Alleen” inhield. En ik dacht: “Zolang als het Jezus is, is het in orde. Dus het maakt helemaal geen enkel verschil of het nu wordt . . . hoe het is, gewoon zolang Hij het is.”

Dus ik zat daar een poosje en lette op ze, en dus ze riepen nog twee of drie keer meer. En deze kleurlingbroeder keek naar me, hij zei: “Kent u hem?” Ik—ik—ik . . . de ontknoping was er. Ik kon niet liegen tegen de man, ik wilde het niet.

Ik zei: “Kijk, broeder. Ja, ik ken hem.”

Hij zei: “Wel, ga hem halen.”

Ik zei: “Wel, ik—ik vertel u, broeder,” ik zei: “Ik ben hem. Maar zie, zei ik, “kijk, ik . . . deze katoenen broek.”

“Ga naar voren toe.”

En ik zei: “Nee, ik kan daar niet naar voren gaan,” ik zei: “met deze broek aan. Op deze wijze, dit kleine T-shirt.”

Zei: “Die mensen maakt het niet uit hoe je je kleedt.”

En ik zei: “Wel, kijk, praat er niet over. Hoort u?” Ik zei: “Kijk, ik heb hier die katoenen broek aan, ik wil daar niet naar voren gaan.”

Werd gezegd: “Is er hier iemand die weet waar William Branham zich bevindt?”

Hij zei: “Hier is hij! Hier is hij!”

O, my! Mijn gezicht helemaal rood, weet u; en geen stropdas om, weet u; en dit kleine oude T-shirt, weet u, en korte mouwtjes erin op deze manier. En ik ging daar doorheen naar voren lopend, met oren als vuur. Ik was nog nooit in de buurt van een microfoon geweest.

En dus ik ging daar aan het prediken, en ik nam een tekst, ik zal het nooit vergeten: “*De rijke man sloeg zijn ogen op in de hel, en toen huilde hij.*” Ik preek heel wat keren drie kleine dingen zoals: “*Kom zie een man,*” “*Gelooft gij dit?*” of “*Toen huilde hij.*” En ik bleef zeggen: “Er zijn geen bloemen, en toen huilde hij. Er zijn geen bidstonden, toen huilde hij. Er zijn geen kinderen, toen huilde hij. Geen liederen, en toen huilde hij.” En toen huilde ik.

Dus nadat het allemaal voorbij was, wel, o, ze waren . . . allemaal om me heen, wilden dat ik kwam om een samenkomst voor ze te houden. En ik dacht: “Hee, misschien ben ik een heilige roller.” Zie? Dus ik dacht: “Misschien . . .” Zie, zij waren zulke fijne mensen.

En ik liep daar naar buiten. Een man met een paar cowboylaarzen aan en grote cowboyhoed op, ik zei: “Wie bent u?”

Hij zei: “Ik ben oudste *Zus-en-zo* uit Texas.”

Ik dacht: “Wel, dat leek . . .”

Een andere man kwam eraan met zo’n klein kniebroekje aan, weet u, waar ze gewoon waren golf in te spelen, en een van die kleine jersey wollen sporttruien. Hij zei: “Ik ben Eerwaarde *Zus-en-zo* uit Florida. Zou u willen komen voor het houden van . . .”

Ik dacht: “Ik ben helemaal thuis, jongen, in deze streepjesbroek en mijn T-shirt hier. Dat is gewoon fijn.”

Dus, u hebt mijn levensgeschiedenis gehoord over die dingen, dus ik zal hier stoppen en u iets vertellen wat ik nooit eerder verteld heb. Ten eerste, wil ik u vragen . . . ik zou dat gaan overslaan. Ik heb het nooit eerder in het publiek gezegd, in mijn leven. Als u mij belooft dat u van mij zult houden en zult proberen mij evenzeer lief te hebben nadat ik dit gezegd heb als ik het doe voordat ik het zeg, steek dan uw hand op. Goed. Dat is uw belofte, ik zal u eraan houden.

In de samenkomst zittend die avond, wanneer ze hun liederen aan het zingen waren klaptten ze in hun handen. En dan zongen ze dan, “Ik . . .” Dat kleine lied: “*Ik weet het was het Bloed, ik weet het was het Bloed.*” En ze zouden dan de paden op en neer rennen, en alles, en gewoon jubelen en de Here prijzen. Ik dacht: “Dat klinkt ontstellend goed voor mij.” Ik begon . . .

En ze verwezen heel de tijd naar Handelingen, Handelingen 2:4, Hand. 2:38, Hand. 10:49, al dat. Ik dacht: “Hee, dat is de Schrift! Ik heb het gewoon nooit eerder op die manier gezien.” Maar, o, mijn hart brandde, dacht: “Dit is wonderbaar!” Ik dacht dat ze een stel heilige rollers waren toen ik ze voor het eerst ontmoette, en ik dacht: “O, my!” Nu zijn ze een groep engelen, zie, ik veranderde heel snel van mening.

Dus de volgende morgen toen de Here me deze grote gelegenheid had gegeven om deze samenkomsten te houden,

dacht ik: “O, my, ik zal bij deze groep van mensen komen! Dat moet het soort zijn dat ze vroeger gewoon de ‘jubelende Methodist’ noemden. Gingen alleen een beetje verder,” ik dacht: “misschien is dat wat het is.” Dus ik dacht: “Wel, ik ben . . . ik mag dat heel zeker. O, er is iets met ze wat ik mag, ze zijn nederig en liefelijk.”

Dus één ding wat ik niet kon begrijpen dat was dat spreken in tongen, dat hield me bezig. En ik . . . Er was één man die, laten we zeggen, *hier* zat en een andere *hier* zo, en zij waren de leiders van de groep. Deze zou opstaan en in tongen spreken, *deze* zou het uitleggen en zou dingen vertellen over de samenkomst enzovoorts. Ik dacht: “My, dat moet ik lezen!” Dus toen, omgekeerd, viel het op *deze* en dan terug op *die*; en elk sprak dan in tongen, uitleggen. De rest van de gemeente zou spreken, maar het scheen niet dat de uitleg kwam zoals deze twee mannen. Nu, ik zag ze dicht bij elkaar zitten, ik dacht: “O, my, zij moeten engelen zijn!” Dus terwijl ik daar achteraan zat . . .

Wat dat ook was (weet u) dat kon ik niet verklaren, Het zou op me komen. En ik heb een manier van dingen te weten als de Here wil dat ik het weet. Ziet u? En ik ga niet . . . Dat is de reden dat ik zeg dat ik er niet over rep, nooit eerder in het openbaar. Als ik werkelijk iets wil uitvinden, vertelt de Here mij gewoonlijk over deze dingen. Dat is waarvoor de gave is, ziet u. Dus je kunt dat er niet gewoon maar uitgooien voor de mensen, het wordt als je paar’len voor de zwijnen te gooien. Het is een geheiligd, heilig iets, en je wilt dat niet doen. Dus, God zou me er verantwoordelijk voor houden. Zoals sprekend met de broeder enzovoorts, ik zou niet willen proberen om iets kwaads te ontdekken over een broeder.

Eens terwijl ik aan een tafel zat met een man, hij met zijn arm om me heen, zei: “O, broeder Branham, ik heb u lief.” En ik bleef voelen dat er iets bezig was. Ik keek naar hem. Hij kon me dat niet hebben gezegd; ik wist dat hij het niet deed, ziet u, omdat het daar was. Hij was absoluut een huichelaar, als er ooit één was geweest, ziet u, en daar op hetzelfde moment met zijn arm om mij heen.

Ik zei: “Wel, okay,” liep weg. Ik wil dat niet weten. Ik zal hem liever gewoon kennen op de manier dat ik hem ken, als mijn broeder, en laat het op die manier gaan. Laat God de rest ervan doen. Ziet u? En ik wil niet . . . weet niet, wil die dingen niet weten.

En vele keren over deze dingen, is het niet hier in de gemeente. Ik zal in de kamer zitten, zit in een restaurant, en de Heilige Geest zal me dingen vertellen die zullen gaan gebeuren. Er zijn hier mensen die weten dat dat waar is. Ik zal in mijn huis zitten en ik zal zeggen: “Nu, wees voorzichtig, er komt over een poosje een auto, het zal een *zeker, bepaald* persoon zijn. Breng

ze binnen want de Here zei dat ze hier zouden zijn.” “Wanneer we over straat lopen, dan zal het zijn dat er *bepaalde* dingen gebeuren. Let op, op die kruising daar, want u zult bijna een botsing gaan krijgen.” (En: “Het is eenvoudig op die manier,” ziet u.) Elke keer, gewoon perfect! Dus je wilt jezelf er niet al te zeer in naar voren brengen, omdat je zou . . . Het is—het is . . . Je kunt het gebruiken, het is de gave van God, maar je moet uitkijken wat je ermee doet. God zal je er verantwoordelijk voor houden.

Kijk naar Mozes. Mozes was een God-gezonden man (gelooft u dat?), voorbestemd, voorverordineerd, en een profeet gemaakt. En God zond hem daarginds heen, zei: “Ga, spreek tot de rots,” nadat ze al geslagen was. Zei: “Ga, spreek tot de rots, en ze zal haar wateren voortbrengen.”

Maar Mozes ging daar in toorn heen en sloeg de rots. Het water kwam niet, hij sloeg haar opnieuw, zei: “Gij wederspanningen! Moeten wij water vanuit deze rots voortbrengen?”

Ziet u wat God deed? Het water kwam, maar zei: “Kom hier, Mozes.” Dat was het eind ervan, ziet u. U moet op deze dingen letten, zodat u . . . wat u doet met Goddelijke gaven.

Net als een prediker, een goede krachtige prediker, hij gaat uit en predikt alleen om collectes op te halen en geld, God zal hem daar verantwoordelijk voor houden. Dat is juist. U moet opletten wat u doet met Goddelijke gaven. En, of probeer de een of andere grote invloed te krijgen of een grote naam voor de een of andere gemeente, of een grote naam voor zichzelf. Ik zou liever een samenkomst hebben van twee of drie avonden en onbeschaamd ergens anders verder gaan, en nederig zijn, en onder blijven. En u weet wat ik bedoel. Ja, meneer, houdt altijd uw plaats waar God Zijn hand op u kan leggen.

Dit is innerlijk Leven nu, herinner het u.

Dus toen deze dag, dacht ik: “Wel, ik zal erheen gaan lopen.” En ik was gewoon zo gealarmeerd over die mensen, ik dacht: “Ik zal het uitvinden over die mannen.” En buiten op het terrein bleef ik uitkijken naar ze nadat de dienst voorbij was. Ik keek rond. Ik ontdekte één van ze, ik zei: “Hoe maakt u het, meneer?”

Hij zei: “Hoe gaat het met u?” Zei: “Was u de jonge prediker die vanmorgen predikte?”

Ik zei . . . Ik was drieëntwintig jaar oud toen. Ik zei: “Ja, zeker.”

En hij zei: “Wat was uw naam?”

Ik zei: “Branham.” En ik zei: “En de uwe?”

En hij vertelde mij zijn naam. En ik dacht: “Wel, nu, als ik slechts zijn verbinding van zijn geest kan vinden.” En toch nog niet wetend wat dat was wat het deed. En ik zei: “Wel, zeg, meneer,” ik zei: “Jullie mensen hebben hier iets wat ik niet heb.”

Hij zei: “Hebt u de Heilige Geest ontvangen sinds u tot geloof kwam?”

Ik zei: “Wel, ik ben een Baptist.”

Hij zei: “Maar hebt u de Heilige Geest ontvangen sinds u tot geloof kwam?”

En ik zei: “Wel, broeder, wat bedoelt u?” Ik zei: “Ik—ik heb niet wat u allemaal hebt, ik weet dat.” Ik zei: “Omdat u iets hebt gekregen dat zo krachtig schijnt te zijn en zo . . .”

Zei: “Hebt u ooit in tongen gesproken?”

En ik zei: “Nee, meneer.”

Zei: “Ik zal u meteen vertellen dat u de Heilige Geest niet hebt.”

En ik zei: “Wel, als ik . . . Als dat het is wat er nodig is om de Heilige Geest te ontvangen, dan heb ik het niet.”

En dus zei hij: “Wel, als u niet in tongen hebt gesproken, hebt u Het niet.”

En bleven in gesprek op die manier, ik zei: “Wel, waar kan ik Het ontvangen?”

Zei: “Ga verder in de kamer daar en begin de Heilige Geest te zoeken.”

En ik bleef op hem letten, weet u. Hij wist niet wat ik aan het doen was, maar hij . . . Ik wist dat hij een wat vreemd gevoel had, omdat hij . . . zijn ogen begonnen een beetje glazig te worden als hij naar mij keek. En hij . . . Maar hij was echt een Christen. Hij was absoluut, weerklonk honderd procent als een Christen. Dat is waar. Wel, ik dacht: “Prijs God, hier is Het! Ik—ik heb—ik moet daar ergens naar dat altaar zien te komen.”

Ik ging naar buiten, keek overall rond, ik dacht: “Ik zal de andere man vinden.” En toen ik hem vond en tegen hem begon te spreken, zei ik: “Hoe maakt u het, meneer?”

Hij zei: “Hé, tot welke kerk behoort u?” Hij zei: “Ze zeggen me dat u een Baptist bent.”

Ik zei: “Ja.”

En hij zei: “U hebt nog niet de Heilige Geest ontvangen, is het wel?”

Ik zei: “Wel, ik weet het niet.”

Zei: “Hebt u ooit in tongen gesproken?”

Ik zei: “Nee, meneer.”

Zei: “U hebt Het niet.”

En ik zei: “Wel, ik weet dat ik niet heb wat u allemaal hebt. Ik weet het.” En ik zei: “Maar, mijn broeder, ik wil Het werkelijk.”

Hij zei: “Wel, daar is—daar is het badwater, alles gereed.”

Ik zei: "Ik ben gedoopt. Maar," ik zei: "Ik—ik heb niet ontvangen wat u allemaal hebt." Ik zei: "U hebt iets dat ik—dat ik werkelijk wil.

En hij zei: "Wel, dat is fijn."

En ik was aan het proberen hem te vatten, ziet u. En als ik . . . Toen ik tenslotte zijn geest vatte (nu, dat was de andere man), als ik ooit sprak met een laag-bij-de-grondse huichelaar, was dat één van ze! Hij leefde . . . Zijn vrouw was een vrouw met zwart haar, hij leefde met een blonde en had twee kinderen bij haar. Drinken, vloeken, café's aflopend, en al dat andere, en toch daarbinnen en in tongen sprekend en profeterend.

Toen zei ik: "Heer, vergeef mij." Ik ging naar huis. Dat is waar. En ik zei: "Ik zal gewoon een . . . ik kan het niet begrijpen. Scheen alsof de gezegende Heilige Geest viel, en op dié huichelaar." Ik zei: "Kan niet zijn! Dat is alles."

Gedurende deze lange periode dan, ik studierend en roepend, dacht dat als ik uit kon gaan met ze dat ik misschien kon ontdekken wat er allemaal aan de hand was. Hier is de éne, een echte Christen; en de andere, een echte huichelaar. Toen dacht ik: "Hoe zit dat? O," zei ik: "God, misschien—misschien is er iets fout met mij." En ik zei: "Omdat ik een fundamentalist ben, dat ik dat zal moeten zien in de Bijbel. Het moet het."

Voor mij, alles wat werkt moet komen vanuit deze Bijbel of het is niet juist. Het moet komen van Hier. Het zal bewezen moeten worden in de Bijbel, niet slechts op één plaats, maar het moet het de hele tijd door door de Bijbel heen komen. Ik heb het te geloven. Het moet als vervlochten en verbonden zijn met elk Schriftgedeelte of ik geloof het niet. En dan, omdat Paulus zei: "Indien een engel van de hemel komt, enig ander evangelie predikend, laat hem vervloekt zijn." Dus ik geloof de Bijbel.

En ik zei: "Ik kon nooit zoiets dergelijks in de Bijbel zien."

Twee jaar later, nadat ik mijn vrouw had verloren en alles, was ik daar boven in Greens Mill, mijn kleine oude plek daarboven, biddend. Was daarginds teruggetrokken geweest in mijn grot voor twee of drie dagen, twee dagen waren het. Ik liep naar buiten om een beetje lucht te scheppen. En toen ik daar naar buiten liep, lag mijn Bijbel daar buiten op het eind van een houtblok meteen als je binnenkomt. Een oude boom was omgewaaid, er zat een vertakking in. En ik . . . Er zat een gaffel in die zo omhoog lag, en de boom lag plat. En ik zat gewoon schrijlings op de stam, en lag daar buiten in de avondtijd, opkijkend naar de hemel op die manier, mijn hand op deze manier omhoog gelegd, en soms gaan slapen gewoon buiten op de stam liggend en zo, biddend. Ben daar verschillende dagen boven, eet of drink gewoon niet, gewoon daar bidden. En ik liep naar buiten om een beetje frisse lucht te krijgen, uit die grot; het was koel, vochtig daar achterin.

Dus toen kwam ik naar buiten en daar lag mijn Bijbel waar ik hem de dag tevoren had gehad, en het was opengeslagen naar Hebreeën, het 6e hoofdstuk. En ik begon daar te lezen: "Laat ons afleggen . . . verder . . . voortgaand tot volmaaktheid, niet opnieuw het fundament leggend van bekering en dode werken en geloof in God," enzovoorts. "Want het is onmogelijk voor degenen die eens verlicht zijn geweest, deel gekregen hebben aan de hemelse gaven, en de roepingen," enzovoorts. Maar er stond: "Doch dorens en distelen draagt wat niet ver is van de verwerping, die uitloopt op . . . water . . . de regen komt dikwijls op de aarde om haar toe te bereiden en te bewerken voor dat wat wordt—dat wat niet ver is van de verwerping, met dorens en distelen, wier einde is om verbrand te worden."

En Iets ging van: "Whooooossh!"

Ik dacht: "Hier is Het. Ik zal nu meteen horen wat er maar . . . Hij—Hij heeft mij hier wakker gemaakt, Hij staat op het punt me nu meteen een visioen te geven." En ik wachtte daar op het eind van dat houtblok, en wachtte. Ik stond op en liep heen en terug, heen en weer. Liep terug, niets gebeurde. Liep weer terug naar mijn grot, niets gebeurde. Ik stond daar, ik dacht: "Wel, wat is dit?"

Ik liep weer terug naar mijn Bijbel, en, o, Het kwam gewoon weer helemaal over me. Ik pakte Hem op, en ik dacht: "Wat staat erin wat Hij wil dat ik lees?" En ik bleef verder door lezen over "bekering tot God, en geloof," enzovoorts, en ik las verder door tot waar er stond: "De regen komt dikwijls op de grond om hem toe te bereiden en te bewerken voor dat waarvoor het bedoeld is, want hier, maar de dorens en distelen die de verwerping nabij zijn wier einde is om verbrand te worden." En, o, het zou me gewoon schudden!

En ik dacht: "Heer, zult U mij een visioen gaan geven over wat . . ." Ik was daar boven om Hem voor het een of ander te vragen.

En toen plotseling, voor mij, zag ik de wereld draaien, en ze was helemaal geschijfeld. En hier ging een man in het wit, met zijn hoofd opgeheven, zaden zaaïend zo. En toen hij ging, kwam, net toen hij over de heuvel ging, kwam hier een man achter hem aan, gekleed in het zwart, met zijn hoofd naar beneden, zaden zaaïend. En toen de goede zaden opkwamen, was het tarwe; en toen de slechte zaden opkwamen, was het onkruid.

En toen kwam er een grote droogte op de aarde, en de tarwe liet haar kopje naar beneden hangen, praktisch vergaan, verlangde water. En ik zag al de mensen met hun handen omhoog, biddend tot God om water te zenden. En toen zag ik het onkruid, het had zijn kopje naar beneden, buigend om water. En precies toen kwamen de grote wolken over en de regen gutste neer. En toen het dat deed, deed de kleine tarwe die helemaal

voorover gebogen stond van: “Whish,” stond regelrecht op. En dat kleine onkruid dat vlak naast hem stond deed van: “Whish,” stond regelrecht op.

Ik dacht: “Wel, wat is dat?”

Toen kwam Het tot me. Daar is het. Dezelfde regen die maakt dat de tarwe groeit, maakt dat het onkruid groeit. En dezelfde Heilige Geest kan vallen in een groep mensen, en kan een huichelaar precies net zo zegenen als Hij de anderen zegent. Jezus zei: “Aan hun vruchten zult gij hen kennen.” Niet of hij jubelt, of hij zich verheugt, maar “het is door zijn vruchten dat gij ze zult kennen.”

Ik zei: “Daar heb je het.” 9k heb het, Heer.” Ik zei: “Dan is dat werkelijk de Waarheid.” Deze man . . . Je kon gaven hebben zonder God te kennen.

Dus toen ik—ik was toen al te kritisch aan het worden over het spreken in tongen, ziet u. Maar op een dag, toen, hoe God dat aan mij betuigde!

Ik was aan het dopen beneden aan de rivier, mijn eerste bekeerlingen, bij de Ohio rivier, en ik was de zeventiende persoon aan het dopen, als ik begon te dopen, dan zei ik: “Vader, als ik hem doop met water, doopt U hem met de Heilige Geest.” Ik begon om—om hem onder het water te doen.

En juist toen kwam er een werveling neer van de hemel boven, en hier kwam dat Licht, naar beneden schijnend. Honderden en honderden mensen op de oever, precies om twee uur in de middag, in juni. En Het hing precies boven waar ik stond. Een Stem sprak daaruit, en zei: “Zoals Johannes de Doper werd gezonden om de voorloper te zijn van het eerste komen van Christus, hebt u gekregen. . . een Boodschap gekregen die het vooruit lopen van de tweede komst van Christus zal voortbrengen.” En het leek alsof het me dodelijk bevreesd maakte.

En ik ging terug, en al de mensen daar, de—de mannen van de ijzergieterij en die allemaal, de drogist, en zij allemaal op de oever. Ik had ongeveer twee- of driehonderd gedoopt die middag. En toen ze me eruit haalden, me uit het water trokken, de diakenen enzovoorts eraan kwamen, vroegen ze me en zeiden: “Wat betekende dat Licht?”

Een grote groep kleurlingen van de—de Gilead-Tijd-Baptistenkerk en de Eenzame-Ster-kerk daarginds, en velen van die waren daar beneden, ze begonnen te schreeuwen toen ze dat zagen gebeuren, mensen raakten buiten kennis.

Een meisje probeerde ik ertoe te krijgen uit een boot daar te gaan, daar zittend met een zwempak aan, een zondagsschoolonderwijzeres in een kerk, en ik zei: “Wil je er niet uit gaan, Margie?”

Ze zei: “Billy, ik hoef er niet uit te gaan.”

Ik zei: “Dat is waar, je hoeft het niet, maar ik zou genoeg respect voor het evangelie hebben om weg te gaan bij waar ik aan het dopen ben.”

Ze zei: “Ik hoef het niet.”

En terwijl ze daar zat te giechelen en te lachen naar me die aan het dopen was, omdat ze niet geloofde in dopen, dus toen de Engel des Heren neerdaalde viel ze vóórover in de boot. Vandaag is het meisje in het krankzinnigengesticht. Dus u kunt gewoon niet spelen met God. Zie? Nu, later . . . Een knap meisje, ging later drinken, werd geslagen met een fles, een—een bierflesje, sneed heel haar gezicht open. O, een afschuwelijk uitzierend iemand! En daar gebeurde dat.

En dan heel het leven door zou ik dat zien, dat zien werken, die visioenen zien, hoe die dingen zouden gebeuren. Toen, een beetje later, bleef Het me zo'n last zijn, en iedereen vertelde me dat het verkeerd was. En ik vertrok naar mijn oude plekje, daar boven waar ik altijd doorbad. En ik zou . . . Ongeacht hoeveel ik zou blijven bidden dat Dat niet tot me zou komen, kwam Het hoe dan ook. En dus was ik gewoon . . . Ik was—ik was jachttopziener in de staat Indiana. En ik kwam binnen, er zat daar een man, een broer van mijn pianist in de Tabernakel. En hij zei: “Billy, wil je met me mee naar Madison rijden deze middag?”

Ik zei: “Ik kan het niet doen, ik moet naar boven de boswachterij in.”

En ik zou . . . kwam net om het huis heen en was mijn riem aan het afdoen, pistoolgordel en zo, en mijn mouwen aan het opstropen. We woonden daar in een kleine tweekamerwoning, en ik zou me gaan wassen en me gereed maken voor mijn maaltijd. En ik had me gewassen, en liep net langs de zijkant van het huis, onder een—een grote esdoornboom, en plotseling ging iets van: “Whooooossh!” En ik verloor gewoon bijna het bewustzijn. En ik keek, en ik wist dat het Dat opnieuw was.

Ik ging op het trapje zitten, en hij sprong uit zijn auto en rende naar me toe, en zei: “Billy, val je flauw?”

Ik zei: “O, nee.”

Hij zei: “Wat is er aan de hand, Billy?”

Ik zei: “k Weet het niet.” Ik zei: “Ga gewoon door, broeder, dat is goed. Dank u.”

Mijn vrouw kwam naar buiten en bracht een kruik water, ze zei: “Lieverd, wat is er aan de hand?”

Ik zei: “Niks, lieveling.”

Dus ze zei: “Kom nu mee, het eten is klaar,” en ze sloeg haar arm om mij heen, en probeerde me naar binnen te brengen.

Ik zei: “Lieverd, ik—ik wil je iets zeggen.” Ik zei: “Jij belt ze op en zeg ze dat ik daarginds deze middag niet zal zijn.” Ik zei: “Meda, lieverd,” ik zei: “Ik weet in mijn hart dat ik Jezus Christus liefheb. Ik weet dat ik ben overgegaan van dood in leven. Maar ik wil niet dat de duivel ook maar iets met me te doen heeft.” En ik zei: “Ik kan op deze manier niet verder gaan, ik ben een gevangene.” Ik zei: “Heel de tijd, wanneer deze zaak blijft gebeuren, en dat soort dingen, en deze visioenen komen enzovoorts op die manier, of wat het ook is,” zei ik. . . (Het gebeurde met me, ik wist niet dat het een visioen was, ik noemde het geen visioen.) Ik zei: “Dat soort trance-toestanden,” ik zei: “ik weet niet wat het is. En lieveling, ik—ik—ik—ik wil er niet mee spelen, ze—ze vertellen me dat het de duivel is. En ik heb de Here Jezus lief.”

“O,” zei ze: “Billy, je behoorde niet te luisteren naar wat mensen je zeggen.”

Ik zei: “Maar, lieverd, kijk naar andere predikers.” Ik zei: “Ik—ik wens het niet.” Ik zei: “Ik zal naar mijn plek in de bossen gaan. Ik heb ongeveer vijftien dollars, jij zorgt voor Billy.” Billy was een hele kleine jongen toen, een hele kleine kerel. Ik zei: “Jij—jij neemt. . . Dat is genoeg voor jou en Billy om van te leven, een poosje. Bel ze op en zeg het ze. Ik zal—ik zal misschien morgen terug zijn, en ik kom misschien nooit terug. En als ik binnen de komende vijf dagen niet terug ben, stel dan een man aan in mijn plaats.” En ik zei: “Meda, ik zal nooit uit die bossen komen totdat God mij belooft dat Hij die zaak van mij wegneemt en het nooit meer laat gebeuren.” Te bedenken hoe onwetend een mens kan zijn!

En ik ging daar naar boven die avond en ging terug de kleine hutvloer op. Het was de volgende dag, het was een beetje laat, ik zou naar boven gaan naar mijn kamp de volgende dag, boven op de. . . verder rond de berg, of de heuvel, liever gezegd, en daar boven de bossen in gaan. Ik geloof niet dat de FBI me daar boven zou kunnen vinden. Dus deze kleine oude hut. . . Ik was de hele middag aan het bidden geweest en voor het te donker werd. Ik bad dan, was daar in de Bijbel aan het lezen waar stond: “De geest van de profeten is aan de profeet onderworpen.” Ik kon daar niet uitkomen. Dus het werd te donker in de kleine oude hut.

Waar ik vroeger gewoon was vallen te zetten toen ik een jongen was, had daar een rij vallen doorheen en ging daarheen en viste en bleef de hele nacht. Er stond daar alleen een kleine oude vervallen hut, ben daar jarenlang in geweest. De een of andere pachter zou het gehad mogen hebben voor het alles daartoe kwam.

En dus ik—ik was daar gewoon aan het wachten. En ik dacht: “Wel.” Het werd tegen één uur, twee uur, drie uur in de morgen,

ik was over de vloer heen en weer aan het lopen, heen en weer lopend. Ik zat op een kleine oude stoel daar, een kleine . . . geen stoel, een soort oude kist. En ik zat daar, en ik dacht: “O God, waarom doet U dit met mij?” Ik zei: “Vader, U weet dat ik van U hou. U weet dat ik van U hou! En ik—ik—ik wil niet bezeten zijn door de duivel. Ik wil die dingen niet dat ze met me gebeuren. Alstublieft God, laat het nooit meer gebeuren.”

Ik zei: “Ik—ik heb U lief. Ik wil niet naar de hel gaan. Wat heeft het voor nut dat ik predik en probeer, en maar pogingen te doen, als ik verkeerd ben? En ik breng niet alleen mijzelf naar de hel, ik ben bezig duizenden anderen te misleiden.” Of, honderden anderen, in die dagen. En ik zei . . . Ik had een grote bediening. En ik zei: “Wel, ik—ik wil niet dat dit weer met me gebeurt.”

En ik ging zitten op deze kleine stoel. En ik zat gewoon, o, beetje in deze houding, gewoon *zo*. En plotseling, zag ik een Licht flakkeren in de ruimte. En ik dacht dat er iemand aan kwam met een zaklantaarn. En ik keek rond, en ik dacht: “Wel . . .” En hier was Het, recht voor mij uit. En oude houten planken op de vloer. En daar was Het, precies voor me. En een klein oud cilinderkacheltje stond daar in de hoek, de bovenkant was eruit getrokken. En—en precies *hier* was er een—een Licht op de vloer, en ik dacht: “Wel, waar is dat? Wel, dat zou niet hebben kunnen komen . . .”

Ik keek rond. En hier was Het boven me, *ditzelfde* Licht, vlak daar boven me, op die wijze hangend. Rondcirkelend als een vuur, een soort smaragdgroene kleur, en zo ging het: “Whoossh, whoossh, whoossh!” op die manier, vlak Erboven, *zo*. En ik keek Daarnaar, en ik dacht: “Wat is dat?” Nu, het maakte me bevreesd.

En ik hoorde iemand komen, [Broeder Branham imiteert iemand die loopt—Vert.] gewoon lopend, alleen het was barvoets. En ik zag de voeten van een Man binnenkomen. Donker in de kamer, overal behalve precies hier waar Het regelrecht naar beneden scheen. En ik zag de voeten van een Man binnenkomen. En toen Hij binnenkwam in de kamer, kwam dichterbij lopen, Hij was een Man van ongeveer . . . leek ongeveer tweehonderd pond te wegen. Hij had zijn handen op *deze* manier gevouwen. Nu, ik had Het gezien in een Wervelwind, ik had Het tot me horen spreken, en ik zag Het in de vorm van een Licht, maar de eerste keer dat ik ooit de beeltenis ervan heb gezien. Het liep naar me toe, heel dichtbij.

Wel, eerlijk vrienden, ik—ik dacht dat mijn hart me zou begeven. Ik—nu stelt u zich even voor'. Zet u zelf daarheen, het zou u zich op dezelfde manier laten voelen. U bent misschien verder op de weg dan ik ben, misschien langer Christen geweest, maar het zou u zich op die wijze laten voelen. Want na honderden en honderden keren van bezoeken, verlamt het mij wanneer

Hij nabij komt. Het maakt me soms zelfs... Ik raak bijna volledig buiten kennis, gewoon zo zwak wanneer ik het podium verlaat vele keren. Als ik te lang blijf, zal ik volledig bewusteloos worden. Ik heb gehad dat ze me urenlang rond reden, weet zelfs niet waar ik was. En ik kan het niet uitleggen. Lees hier zo in de Bijbel, Hij zal het uitleggen, wat het is. De Schrift zegt het zo!

Dus ik zat daar en naar Hem kijkend. Ik—ik had mijn hand zo'n beetje omhoog. Hij keek precies naar me, net zo aangenaam. Maar Hij had een hele diepe Stem, en Hij zei: "Vrees niet, Ik ben gezonden uit de tegenwoordigheid van de Almachtige God." En toen Hij sprak, die Stem, dat was dezelfde Stem die tot mij sprak toen ik twee jaar oud was, heel de tijd door. Ik wist dat Hij het was. En ik dacht: "Nu..."

En hoor het. Nu luister naar het gesprek. Ik heb het verteld naar het beste dat ik kan, met opzet, woord voor woord, omdat ik het me nauwelijks zou herinneren.

Hij... ik zei... keek zo naar Hem. Hij zei: "Vrees niet," net zo rustig, zei: "Ik ben gezonden uit de tegenwoordigheid van de Almachtige God, om u te vertellen dat uw eigenaardige geboorte..." Als u weet wat mijn geboorte was daarboven. Datzelfde Licht hing boven me toen ik pasgeboren was. En dus Hij zei: "Uw eigenaardige geboorte en misverstaan leven is geweest om erop te wijzen dat u naar heel de wereld zult gaan en bidden voor de zieke mensen." En zei: "En ongeacht wat ze hebben..." En Hij gaf aan (God, Die mijn Rechter is, weet het) dat, Hij gaf 'kanker' aan." Zei: "Niets... Als u de mensen ertoe brengt om u te geloven, en oprecht bent wanneer u bidt, zal niets standhouden voor uw gebeden, zelfs geen kanker." Zie. "Indien u de mensen ertoe krijgt u te geloven."

En ik zag dat Hij niet mijn—mijn vijand was, Hij was mijn vriend. En ik wist niet of—of ik stervende was of wat er aan het gebeuren was toen Hij zo op mijn toekwam. En ik zei: "Wel, meneer," Ik zei: "Ik ben..." Wat wist ik over genezingen en dat soort dingen, die gaven? Ik zei: "Wel, meneer, ik ben—ik—ik ben een arm man." En ik zei: "Ik ben onder mijn volk. Ik—ik woon bij mijn volk dat arm is. Ik ben niet ontwikkeld." En ik zei: "En ik—ik—ik zou niet in staat zijn, ze zouden niet—ze zouden me niet begrijpen." Ik zei: "Ze—ze zouden niet—ze zouden me niet horen."

En Hij zei: "Zoals de profeet Mozes twee gaven werd gegeven, tekenen," liever, "om zijn bediening te betuigen, zo zullen u twee—zo zijn u twee gaven gegeven om uw bediening te betuigen." Hij zei: "Eén ervan zal zijn dat u de persoon voor wie u bidt bij de hand zult nemen, met uw linkerhand en hun rechter," en zei: "blijf dan gewoon rustig staan, en het zal hebben—er zal een lichaamsuitwerking zijn die zal gebeuren met uw lichaam." En zei: "Dan bidt u. En als het weggaat, is de ziekte verdwenen

van de mensen. Als het niet weggaat, vraag gewoon een zegen en loop weg.”

“Wel,” zei ik: “meneer, ik ben bang dat ze me niet zullen ontvangen.”

Hij zei: “En de volgende zaak zal zijn, als zij dat niet zullen horen, dan zullen ze dit horen.” Zei: “Dan zal het komen te geschieden dat u het diepste geheim van hun hart zult weten.” Zei: “Dit zullen ze horen.”

“Wel,” zei ik: “meneer, dat is waarom ik hier vanavond ben. Er werd mij verteld door mijn geestelijken dat die dingen die tot mij kwamen verkeerd waren.”

Hij zei: “U werd in deze wereld geboren voor dat doel.” (Ziet u: “gaven en roepingen onberouwelijk.”) Hij zei: “U werd in deze wereld geboren voor dat doel.”

En ik zei: “Wel, meneer,” ik zei: “dat vertelde mijn geestelijke mij, dat het de—de boze geest was.” En ik zei: “Zij . . . Dat is waarom ik hier aan het bidden ben.”

En hier is wat Hij voor mij aanhaalde. Hij verhaalde mij het komen van de Here Jezus, in Zijn eerste keer. En ik zei . . .

Het vreemde was, vrienden . . . Wel, ik zal hier meteen even voor een ogenblik stoppen, en terug gaan. Wat mij meer dan ooit bevreesd maakte, elke keer dat ik een waarzegger ontmoette, zouden ze herkennen dat er iets was gebeurd. En dat zou me gewoon . . . het doodde me gewoon bijna.

Bijvoorbeeld, op een dag, waren mijn neven en ik door een—een kermisterrein aan het gaan, en we waren gewoon jongens die langs liepen. Dus er zat daar een kleine waarzegster in een van die tenten, een jongedame, aardig uitzierende jongedame, ze zat daar. En wij gingen allemaal, liepen voorbij. Ze zei: “Hé, jij, kom eens even hier!” En wij drie jongens draaiden ons om. En ze zei: “Jij met die gestreepte sporttrui aan” (dat was ik).

En ik zei: “Ja, mevrouw?” Ik dacht dat ze misschien wilde dat ik voor haar een flesje cola haalde of zoiets. En ze was een—een jonge vrouw, misschien voor in de twintig, of zoiets, die daar zat. En ik kwam aanlopen, ik zei: “Ja, mevrouw, wat zou ik voor u kunnen doen?”

En ze zei: “Zeg, wist jij dat er een—een Licht is dat je volgt? Je werd geboren onder een bepaald teken.”

Ik zei: “Wat bedoelt u?”

Ze zei: “Wel, u werd geboren onder een bepaald teken. Er is een Licht dat u volgt. U werd geboren voor een Goddelijke roeping.”

Ik zei: “Ga hier vandaan, vrouw!”

Ik begon door te lopen, omdat mijn moeder mij altijd vertelde dat die dingen van de duivel waren. Ze had gelijk. Dus ik . . . Dat maakte me bevreesd.

En op een dag terwijl ik jachtopziener was, ging ik naar boven met de bus. En ik stapte op de bus. Was altijd, scheen het, gevoelig voor geesten. Ik stond daar, en deze matroos stond achter me. En ik zou op patrouille gaan, en ik was op weg naar de houtvesterij van Henryville, zat in de bus. Ik bleef het een of andere vreemd iets voelen. Ik keek rond daarbinnen, en er zat daar een hele grote zwaar gezette vrouw, aardig gekleed. Ze zei: "Hoe gaat het met u?"

Ze zei: "Hoe maakt u het?"

Ik dacht dat het gewoon een vrouw was, weet u, pratend, dus ik bleef gewoon . . . Ze zei: "Ik zou graag een ogenblik met u willen spreken."

Ik zei: "Ja, mevrouw?" En ik draaide me om.

Ze zei: "Wist u dat u werd geboren onder een teken?"

Ik dacht: "Weer één van die eigenaardige vrouwen." Dus ik bleef gewoon naar buiten kijken. En dus zei ik helemaal geen woord, bleef gewoon . . .

Ze zei: "Zou ik een ogenblikje met u kunnen spreken?" En ik bleef gewoon . . . Ze zei: "Handel niet op die manier."

Ik bleef gewoon voor mij uit kijken. Ik dacht: "Dat is niet zoals een heer zou doen."

Ze zei: "Ik zou even een ogenblik met u willen spreken."

En ik bleef gewoon voor mij uitkijken, en ik wilde geen aandacht aan haar besteden. Direct dacht ik: "Ik geloof dat ik zal kijken of ze net als de rest van hen spreekt." Ik draaide me om, ik dacht: "O, my!" Dat deed me huiveren, weet ik, omdat ik er een hekel aan had om eraan te denken. Draaide me om.

Ze zei: "Misschien kan ik mezelf beter wat duidelijker uitleggen." Ze zei: "Ik ben een astrologe."

Ik zei: "Ik dacht dat u zoiets dergelijks was."

Ze zei: "Ik ben op weg naar Chicago om mijn jongen te bezoeken die Baptistenpredikant is."

En ik zei: "Ja, mevrouw."

Ze zei: "Heeft iemand u ooit verteld dat u werd geboren onder een teken?"

Ik zei: "Nee, mevrouw." Nu, ik loog daar tegen haar, zie, en ik zei . . . wilde gewoon zien wat ze zou gaan zeggen. En ze zei . . . Ik zei: "Nee, mevrouw."

En ze zei: "Hebben . . . Hebben predikers u dat ooit verteld?"

Ik zei: "Ik heb niks te maken met predikers."

En ze zei: “Hm-hm.”

En ik zei: . . . ze—ze zei tegen me . . . Ik zei: “Wel . . .”

Ze zei: “Als ik u helemaal precies vertel wanneer u werd geboren, zou u me geloven?”

Ik zei: “Nee, mevrouw.”

En ze zei: “Wel, ik kan u vertellen wanneer u werd geboren.”

Ik zei: “Ik geloof het niet.”

En ze zei: “U werd geboren op de 6e april, 1909, om vijf uur in de morgen.”

Ik zei: “Dat is juist.” Ik zei: “Hoe weet u dat?” Ik zei: “Vertel deze matroos hier wanneer hij werd geboren.”

Zei: “Ik kan het niet.”

En ik zei: “Waarom? Hoe weet u het?”

Zei: “Kijk, meneer.” Ze zei, terwijl ze nu begint te spreken over deze astronomie, en ze zei: “Elke zoveel jaren . . .” Zei: “Herinnert u zich toen de morgenster kwam, die de wijzen naar Jezus Christus leidde?”

En ik draaide er omheen zo’n beetje, weet u, ik zei: “Wel, ik weet niets over religie.”

En ze zei: “Wel, hebt u gehoord over de wijzen die kwamen om Jezus te bezoeken.”

Ik zei: “Ja.”

En ze zei: “Wel, wat waren wijze mannen?”

“O,” zei ik, “dat waren gewoon wijze mannen, geloof ik voor zover ik weet.”

Ze zei: “Wel, wat is een wijze man?” Ze zei: “Hetzelfde wat ik ben, een astroloog, ‘sterrenkijker’ noemden ze hen.” En ze zei: “Weet u, voordat God wat ook doet in—op aarde, verklaart Hij het altijd in de hemel, en dan op de aarde.”

En ik zei: “Ik weet het niet.”

En ze zei: “Wel . . .” En ze noemde twee of drie, twee . . . drie sterren, zoals Mars, Jupiter en Venus. Dat waren ze niet, maar ze zei: “Zij kruisten hun banen en kwamen samen en vormden . . .” Zei: “Er waren drie wijzen die kwamen om de Here Jezus te ontmoeten, en een kwam uit het geslacht van Cham, en een van Sem, de andere Jafeth.” En zei: “Toen ze bij elkaar kwamen in Bethlehem, de drie sterren waar ze van waren . . . Elke persoon op aarde,” zei ze, “ze hebben iets te doen met de sterren.” Zei: “Vraag die matroos daar wanneer de maan verder gaat en de hemelse planeet verder weg gaat, of het getij er niet samen mee gaat en opkomt.”

Ik zei: “Ik hoef hem dat niet te vragen, dat weet ik.”

En ze zei: “Wel, uw geboorte heeft iets te maken met de sterren daarboven.”

En ik zei: “Wel, dat weet ik niet.”

En ze zei: “Nu, deze drie wijzen kwamen.” En zei: “Toen zij drie sterren, toen ze . . . Ze kwamen van verschillende richtingen en ze ontmoetten elkaar in Bethlehem. En ze zeiden dat ze ontdekten en beraadslaagden, en een was van het geslacht van Cham, Sem en Jafeth, de drie zonen van Noach.” En ze zei: “Toen kwamen ze en aanbaden de Here Jezus Christus.” En zei: “Toen ze afscheid namen,” zei ze, “namen ze gaven en brachten ze Hem.”

En zei: “Jezus Christus zei in Zijn bediening dat wanneer dit Evangelie is gepredikt aan heel de wereld (Cham, Sem en Jafeths volk), dat Hij dan zou wederkomen.” En ze zei: “Nu, die planeten, hemelse planeten, naarmate ze rondgaan . . .” Zei: “Zij scheidden. Ze zijn nooit meer op de aarde geweest sindsdien, voor zover ik weet. Maar” zei, “elke zoveel honderd jaar, kruisen ze hun kringloop op deze wijze.” (Als er hier bij geval een astronoom is, dan zou hij het misschien weten waarover ze sprak, ik weet het niet.) Dus toen ze sprak . . . Zei: “Zij kruisen op die manier.” En zei: “Ter nagedachtenis aan de grootste gave die ooit werd gegeven aan het mensdom, toen God Zijn Zoon gaf. Wanneer deze planeten zich opnieuw kruisen, wel,” zei ze, “Zendt Hij nog een gave naar de aarde.” En zei: “U werd geboren op het kruisen van die tijd.” En zei: “Dat is de reden dat ik het wist.”

Wel, toen zei ik: “Dame, ten eerste, ik geloof er niets van. Ik ben niet religieus, en ik wil er niks meer over horen!” Liep weg. En dus kapte ik tamelijk gauw met haar. Dus ik ging verder uit.

En elke keer dat welke . . . ik in de buurt van een van ze kwam, was dat de wijze waarop het zou zijn. En ik dacht: “Waarom doen die duivels dat?”

Toen zeiden de predikers: “Dat is de duivel! Dat is de duivel!” En ze lieten het me geloven.

En toen die avond daar boven toen ik . . . toen Hij daar naar verwees, vroeg ik Hem, ik zei: “Wel, waarom is het dat die mediums en dat soort dingen, en die door-de-duivel-bezeten mensen, die me er altijd over vertellen; en de geestelijken dat die, mijn broeders, mij vertellen dat het van de boze geest is?”

Nu luister naar wat Hij zei, Deze die daar ginds hangt daar op de foto. Hij zei: “Zoals het toen was, zo is het nu.” En Hij begon mij ernaar te verwijzen, dat “Toen de bediening van onze Here Jezus Christus begon plaats te vinden, de predikers zeiden ‘dat Hij Beëlzebub was, de duivel’; maar de duivelen zeiden: ‘Hij was de Zoon van God, de Heilige Israëls.’ Duivels . . . En kijk naar Paulus en Barnabas toen ze daarginds aan het prediken waren. De predikers zeiden: ‘Deze mensen zetten de wereld op de kop. Ze zijn boos, zij zijn—zij zijn de duivel.’ En de kleine

oude waarzegster buiten op de straat, herkende dat Paulus en Barnabas mannen van God waren, zei: 'Zij zijn mannen Gods die ons de weg des Levens boodschappen.' Klopt dat? "Spiritisten en waarzeggers, door demonen bezeten mensen."

Maar wij zijn zo verzuurd met theologie tot we niets meer weten over de Geest. Ik hoop dat u mij liefhebt na dit. Maar dat is wat het is. Ik bedoel Pinksteren evenzo! Dat is waar. Gewoon maar jubelen en rondansen betekent niet dat u wat dan ook weet over de Geest.

Het is persoonlijk contact, van aangezicht tot aangezicht, dat is wat u nodig hebt. Dat is het soort van Gemeente die God op het punt staat op te wekken, zo is het, wanneer zij samenkomen in eenheid en kracht, in Geest.

En Hij verwees daarnaar. En Hij vertelde mij hoe dat degenen in de bediening Het verkeerd begrepen, en verzekerde mij dat degenen in de bediening Het verkeerd hadden verstaan. En toen Hij me hier alles over vertelde en hoe dat Jezus . . .

Ik zei: "Wel, hoe zit het hiermee, de dingen die met me gebeuren?"

En ziet u, Hij zei: "Dat zal zich vermenigvuldigen en groter en groter worden." En Hij verwees me ernaar, me vertellend hoe Jezus het deed; hoe dat hij kwam en Hij een Kracht bezat die dingen tevoren kon weten en het de vrouw aan de bron vertellen, beweerde niet een genezer te zijn, beweerde die dingen gewoon te doen zoals de Vader het Hem toonde.

Ik zei: "Wel, wat soort van geest zou dat zijn?"

Hij zei: "Het was de Heilige Geest."

Toen gebeurde daar iets binnen in mij, dat ik besepte dat precies de zaak die ik de rug toekeerde dat was waarvoor God mij hier bracht. En ik besepte dat het precies zo was als die Farizeeën in de dagen van vroeger, zij hadden de Schrift verkeerd aan mij uitgelegd. Dus van toen aan nam ik mijn eigen uitleg ervan, wat de Heilige Geest zei.

Ik zei Hem: "Ik zal gaan."

Hij zei: "Ik zal met u zijn."

En de Engel stapte weer in het Licht dat rond en rond begon te komen, en rond en rond, en rond Zijn voeten op die manier, steeg op in dat Licht en ging uit het gebouw.

Ik ging naar huis als een nieuw iemand.

Liep naar de gemeente en vertelde de mensen erover, het . . . het was op zondagavond.

En op de woensdagavond brachten ze daar een vrouw, een van de verpleegsters van de Mayo-kliniek stervend aan kanker, niet meer dan een schim. Toen ik aan kwam lopen om haar vast te pakken, kwam er een visioen voor haar, toonde dat ze weer

terug in de verpleging was. En ze staat op de lijst in Louisville, “zijnde dood jaren geleden.” Daar is ze in Jeffersonville nu, in de verpleging, heeft jaren verpleegd. Want, ik keek daar naar boven, en ik zag dat visioen. Ik keerde me om, nauwelijks wetend wat ik aan het doen was, daar staande, ik huiverde toen ze de eerste keer dat geval brachten en het daar neerlegden. En de verpleegsters en zo stonden om haar heen, en zij lag daar, en haar gezicht was helemaal ingevallen en haar ogen ver teruggedraaid.

Margie Morgan. Als u wilt schrijven naar haar, het is 411 Knobloch Avenue, Jeffersonville, Indiana. Of u schrijft naar het Clark County Ziekenhuis, Jeffersonville, Indiana. Laat zij u het—het getuigenis geven.

En ik keek daarheen. En dat eerste geval daar om hier uit te zien komen, daar kwam een visioen. Ik zag die vrouw opnieuw aan het verplegen, rondlopend, goed en sterk en gezond. Ik zei: “ZO SPREEKT DE HERE, ‘U zult leven en niet sterven!’”

En haar man, een zeer hoog iemand in deze wereldse zaken, keek me zo aan. Ik zei: “Meneer, wees niet bevreesd! Uw vrouw zal leven.”

Hij riep me buiten, zei. . . noemde twee of drie doktoren, zei: “Kent u ze?”

Ik zei: “Ja.”

“Wel,” zei hij, “ik heb golf met ze gespeeld.” Hij zei: “De kanker heeft zich gewikkeld rond haar ingewanden, je kunt haar zelfs niet meer spoelen met een klysm.”

Ik zei: “Het maakt mij niet uit wat ze heeft! Iets hier binnenin, ik zag een visioen! En die Man die het mij vertelde, zei, wat ik ook zag, om het te zeggen en het zou zo zijn. En Hij vertelde het mij en ik geloof het.”

Prijs God! Een paar dagen daarna was zij haar was aan het doen, rondlopend. Ze weegt ongeveer honderdvijfenzestig pond nu, in volmaakte gezondheid.

Toen ik het accepteerde, daar ging het. Toen belde Robert Daugherty me op. En hier ging het, weg naar het zuiden door Texas, door de wereld.

En op een avond, met ongeveer vier of vijf keer uit. . . (Ik kon spreken in tongen enzovoorts niet verstaan. Ik geloofde in de doop van de Heilige Geest, geloofde dat er mensen in tongen konden spreken.) En op een avond toen ik naar buiten liep naar de. . . in een kathedraal, San Antonio, Texas, daar naar buiten lopend, begon een kleine man die hier zo zat in tongen te spreken zoals een jachtgeweer vuurt, of een machinegeweer, snel. Helemaal achterin, ver achterin daar, stond een man op en zei: “ZO SPREEKT DE HERE! De man die naar het podium loopt gaat voort met een bediening die werd verordeneerd door de Almachtige God. En zoals Johannes de Doper werd gezonden

als de eerste voorloper van het komen van Jezus Christus, zo draagt hij een Boodschap die de tweede komst van de Here Jezus Christus zal veroorzaken.”

Ik scheen in mijn schoenen te zinken. Ik keek op, ik zei: “Kent u die man?”

Hij zei: “Nee, meneer.”

Ik zei: “Kent u hem?”

Hij zei: “Nee, meneer.”

Ik zei: “Kent u mij?”

Hij zei: “Nee, meneer.”

Ik zei: “Wat doet u hier?”

Hij zei: “Ik las het in de krant.” En gewoonlijk . . . Dat was de eerste avond van de samenkomst.

Ik keek daarheen en ik zei: “Hoe kwam u hier?”

Zei: “Een paar van ons vertelden mij dat u hier zou gaan zijn, ‘een Goddelijke genezer,’ en ik kwam.”

Ik zei: “Kent u allen elkaar niet?”

Hij zei: “Nee.”

O, my! Daar zag ik dat dezelfde kracht van de Heilige Geest . . . Waar ik één keer daar vroeger had gedacht dat het verkeerd was, en ik wist dat ik . . . Deze zelfde Engel Gods was verbonden met die mensen die die dingen hadden. Alhoewel ze namaak hadden en een hele warboel en een heleboel Babylon erin, maar er lag daar een echt iets in. En ik zag dat het—het waar was.

O, jaren gingen voorbij, en in de samenkomsten zouden de mensen de visioenen zien enzovoorts.

Eens legde een fotograaf Het vast op een foto toen ik daar ergens in het zuiden stond in Arkansas, geloof ik dat het was, in een samenkomst ongeveer zoals deze, de gehoorzaal ongeveer zoals deze. En ik stond er, proberend Het uit te leggen. De mensen wisten, ze zouden er zitten en luisteren, Methodisten, Baptisten, Presbyterianen, enzovoorts. En toen gebeurde het dat ik keek, de deur binnenkomend, hier kwam Het, en het ging van: “Whoossh, whoossh.”

Ik zei: “Ik zal helemaal niet meer hoeven te spreken, want hier komt Het nu.” En Het kwam eraan, en mensen begonnen te schreeuwen. Kwam naar voren tot waar ik was en zette zich rondom.

En juist toen Het neerdaalde rende een prediker naar voren en zei: “Hé, ik zie Dat!” En het sloeg hem zo blind als—als hij maar kon zijn, strompelde terug. U kunt daar zijn foto kijken in het boek en zien zoals hij terug strompelde met zijn hoofd zo naar beneden. U kunt zijn foto zien.

En daar rustte Het. Alleen de fotograaf van het nieuwsblad nam Het op die keer. Maar de Heer was niet gereed.

En op een avond in Houston, Texas, toen, o, duizenden keer duizenden mensen. . . We hadden achthonderd. . . achtduizend daar in de hoe noemt u het, daar in de concertzaal, kwamen terug naar het grote Sam Houston Coliseum.

En daar in dat debat die avond, toen een Baptistenprediker zei dat ik “Niks dan een laag-bij-de-grondse huichelaar was en een nabootser, een religieuze nabootser, en uit de stad behoorde gejaagd te worden” en dat hij degene behoorde te zijn om het te doen.

Broeder Bosworth zei: “Broeder Branham, zou u zoiets dergelijks laten gebeuren? Daag hem uit!”

Ik zei: “Nee, meneer, ik geloof niet in redetwisten. Het Evangelie is niet gemaakt om te redetwisten, het is gemaakt om te leven.” En ik zei: “Ongeacht hoe u hem ook overtuigt, hij zou gewoon op dezelfde wijze verder gaan.” Ik zei: “Hij. . . het zou hem geen enkel verschil maken. Als God niet tot zijn hart kan spreken, hoe kan ik het dan?”

De volgende dag kwam het uit en zei: “Het toont waaruit ze gesneden zijn,” in de Houston Chronicle. [Dat is een krant.—Vert.] Zei: “Toont waaruit ze gemaakt zijn, ze zijn bang om het op te nemen voor wat ze prediken.”

De oude broeder Bosworth kwam naar me toe, was ver in de zeventig toen, liefelijke oude broeder, sloeg zijn arm om mij heen, zei: “Broeder Branham,” zei hij, “bedoelt u dat u dat niet zult opnemen?”

Ik zei: “Nee, broeder Bosworth. Nee, meneer. Ik zal het niet gaan aanvatten.” Ik zei: “Het doet geen goed.” Ik zei: “Veroorzaakt alleen twistpartijen wanneer we het podium verlaten.” Ik zei: “Ik houd een samenkomst nu, en ik wil de dingen niet helemaal verscheurd hebben op die manier.” Ik zei: “Laat hem gewoon zijn gang gaan.” Ik zei: “Dat is alles, hij ratelt gewoon.” Ik zei: “We hebben ze eerder gehad, en het doet helemaal geen goed om tot ze te spreken.” Ik zei: “Ze zullen regelrecht doorgaan, zichzelf staande houdend.” Ik zei: “Als ze eenmaal de kennis der Waarheid ontvangen en dan willen ze Het niet ontvangen, de Bijbel zei dat ze de scheidingslijn zijn overgestoken en dat ze nooit vergeven zullen worden in deze wereld of de wereld die komt. Ze noemen het ‘de duivel’ en ze kunnen het niet helpen. Ze zijn bezeten door een religieuze geest welke de duivel is.”

Hoevelen weten dat dat waar is, dat een duivelse geest religieus is? Jazeker, net zo fundamenteel als ze maar kunnen zijn. En dus, dat viel niet erg goed toen ik zei “fundamenteel,” maar dat is waar. “Een vorm van godsvrucht hebbend en de Kracht ervan ontkennend.” Dat is waar. Tekenen en wonderen

is wat God betuigt, altijd. En Hij zei dat het in de laatste dagen hetzelfde zou zijn. En let op!

Oude broeder Bosworth, ik . . . hij zou met me mee gaan komen, en hij was wat vermoeid; hij kwam terug uit Japan, hij zou hier gaan zijn. Hij gaat door om met me in Lubbock te zijn. En dus hij was . . . hij had een kleine, zware verkoudheid, dus hij kon niet naar deze komen, hij en zijn vrouw. En dus hij . . .

Allen dachten dat hij eruitzag als Kaleb. Hij stond daar, hij zei: “Wel, broeder Branham,” (dat zeer waardige voorkomen, weet u), zei hij, “laat mij het gaan doen” en zei, “als u het niet wilt doen.”

Ik zei: “Och, broeder Bosworth, ik—ik wil niet dat u het doet. U zou gaan redetwisten.”

Hij zei: “Er zal niet één woord worden geredetwist.”

Nu, even voor ik sluit, luister naar dit. Hij ging daar heen. Ik zei: “Als u niet zult redetwisten, goed.”

Zei: “Ik beloof geen woordenstrijd te voeren.”

Rond dertigduizend mensen verzamelden zich voor die gehoorzaal die avond. Broeder Wood, die hier zit, was daar aanwezig in die tijd, en zat daar in die gehoorzaal. En ik . . .

Mijn jongen zei, of . . . mijn vrouw zei: “Ga je niet naar die samenkomst?”

Ik zei: “Nee. Ik zal daar niet heen gaan en ze horen redetwisten. O, nee. Ik zou er niet heen gaan en ernaar luisteren.”

En toen de avond kwam, zei Iets: “Ga er heen.”

Ik nam een taxi, mijn broer, en vrouw en mijn kinderen, we gingen erheen. En ik was ver naar boven op balkon dertig gegaan, heel hoog zo, en ging zitten.

Oude broeder Bosworth liep daar naar voren net als een oude diplomaat, weet u. Hij kopiëerde enige . . . hij had zeshonderd verschillende beloften van de Bijbel gekopieërd. Hij zei: “Nu, Doctor Best, als u hier zult komen en één van deze beloften zult nemen en haar weerlegt door de Bijbel. Elk van deze beloften staat in de Bijbel, met betrekking tot Jezus Christus die de zieken geneest in deze dag. Als u één van deze beloften kunt nemen en, door de Bijbel, het met de Bijbel tegenspreekt, dan zal ik gaan zitten, u de hand schudden, en zeggen: ‘U hebt gelijk.’”

Hij zei: “Daar zal ik voor zorgen wanneer ik daar boven kom!” Hij wilde het laatst zodat hij kon afgeven op broeder Bosworth, zie.

Dus broeder Bosworth zei: “Wel, broeder Best, ik zal u er één stellen, en als u me met ‘ja’ of ‘nee’ zult antwoorden,” zei: “dan zullen we gewoon het debat nu meteen beklinken.”

En hij zei—hij zei: “Laat dat maar aan mij over!”

Hij vroeg de gespreksleider of hij de vraag kon stellen.
Zei: "Ja."

Hij zei: "Broeder Best, werden de verlossingsnamen van Jehova toegepast op Jezus? 'Ja' of 'nee'?"

Dat beklonk het. Dat was alles. Ik zeg u, dat ik gewoon iets door me heen voelde gaan. Ik had er zelf nooit aan gedacht, zie. En ik dacht: "O, my, hij kan het niet beantwoorden! Dat bindt het vast."

Hij zei: "Wel, Doctor Best, ik ben—ik ben verontrust."

Hij zei: "Laat dat maar aan mij over!"

Zei: "Ik ben verontrust dat u mijn zwakste vraag niet kunt beantwoorden." Hij was net zo koel als een komkommer, en hij wist waar hij stond. Dus toen nam hij plaats met dat Schriftgedeelte.

Zei: "Neem uw dertig minuten, ik zal daarna antwoorden!"

En de oude broeder Bosworth zat daar en nam dat Schriftgedeelte en zette die man zo vast tot zijn gezicht zo rood was dat je er bijna een lucifer op zou kunnen aanstrijken.

Hij stond op daar vandaan, kwaad, en gooide de papieren over de vloer, kwam naar boven en predikte een goede Campbellitische preek. Ik was Baptist, ik weet wat ze geloven. Hij heeft nooit. . . Hij predikte over de opstanding: "Wanneer dit sterfelijke onsterfelijke aandoet, dan zullen we Goddelijke genezing hebben."

O, my! Waarvoor hebben we Goddelijke genezing nodig nadat we onsterfelijk zijn ("wanneer dit sterfelijke onsterfelijke aandoet," de opstanding van de doden)? Hij twijfelde zelfs aan het wonder dat Jezus deed aan Lazarus, zei: "Hij stierf opnieuw, en dat was slechts een tijdelijk iets." Zie?

En toen hij daarmee klaar was, zei hij: "Brenge die Goddelijke genezer en laat mij het hem zien doen!"

Ze kregen daar toen een kleine schermutseling. Broeder Bosworth zei: "Ik ben verbaasd over u, broeder Best, dat u niet één vraag beantwoordt die ik u stelde."

En dus werd hij toen echt razend, hij zei: "Brenge die Goddelijke genezer hier en laat mij hem dit zien volvoeren!"

Zei: "Broeder Best, gelooft u erin dat mensen worden gered?"

Hij zei: "Zeker!"

Hij zei: "Zou u dan een Goddelijke redder genoemd willen worden?"

Zei: "Zeker niet."

"Evenmin. . . Dat zou u geen Goddelijke redder maken omdat u redding van de ziel predikte."

Hij zei: "Wel, zeker niet!"

Zei: “Evenmin maakt het broeder Branham een Goddelijke genezer door Goddelijke genezing te prediken voor het lichaam. Hij is geen Goddelijke genezer, hij wijst mensen slechts op Jezus Christus.”

En hij zei: “Breng hem hier, laat me Het hem zien volvoeren! Laat mij kijken naar de mensen die hij genas vandaag en ik zal u vertellen of ik Het zal geloven of niet.”

Broeder Bosworth zei: “Broeder Best, dat hoort op een ander geval op Calvary, ‘Kom van het kruis af en we zullen U geloven.’” Zie?

En dus, o, man, hij stooft werkelijk op. Hij zei: “Laat mij Het herre zien doen! Laat mij hem Het zien doen.” De gespreksleiders lieten hem gaan zitten. Hij liep daarheen, en daar was een Pinksterprediker die daar stond, en hij sloeg hem gewoon helemaal over het podium. En dus toen stopten ze hem. (Dus broeder Bosworth zei: “Hier, hier! Nee, nee.”) Dus de gespreksleiders lieten hem plaatsnemen.

Raymond Richey stond op, zei: “Is dit het standpunt van de Zuidelijke Baptisten Conferentie?” Zei: “U Baptistenpredikers, heeft de Zuidelijke Baptisten Conferentie deze man gezonden naar hier of kwam hij uit zichzelf?” Ze wilden niet antwoorden.

Hij zei: “Ik vroeg het u!” Hij kende hen, allemaal.

Ze zeiden: “Hij kwam uit zichzelf.” Omdat ik weet dat Baptisten evenzo geloven in Goddelijke genezing. Dus toen zei hij: “Hij kwam uit zichzelf.”

Dus dan is hier wat er toen gebeurde. Toen zei broeder Bosworth: “Ik weet dat broeder Branham in de samenkomst is, als hij wil komen en de samenkomst besluiten, heel goed.”

Dus Howard zei: “Blijf stil zitten!”

Ik zei: “Ik blijf stil zitten.”

En juist toen kwam er iets aan, begon rond te wervelen, en ik wist dat het de Engel des Heren was, zei: “Sta op!”

Ongeveer vijfhonderd mensen paktten elkaar bij de hand op deze manier, maakten een pad, kwam naar het podium.

Ik zei: “Vrienden, ik ben geen Goddelijke genezer. Ik ben uw broeder.” Ik zei: “Broeder Best, met geen . . .” Of: “Broeder Best,” zei ik, “zonder u gering te schatten, mijn broeder, helemaal niet. U hebt een recht op uw overtuigingen, zo heb ik het ook.” Ik zei: “Natuurlijk, u ziet dat u dat niet kon bewijzen, uw standpunt, door broeder Bosworth. Evenmin zou u dat kunnen bij wie ook die goed belezen is in de Bijbel, die die dingen kent.” En ik zei: “En voor zover als het genezen van mensen aangaat, ik kan ze niet genezen, broeder Best. Maar ik ben hier elke avond, als u de Here wonderen wilt zien doen, kom. Hij doet het elke avond.”

En hij zei: “Ik zou graag zien dat u iemand geneest en laat me ze bekijken! U zou ze mogen hypnotiseren met uw hypnose, maar” zei, “ik zou het graag in een jaar daarna zien!”

Ik zei: “Wel, u hebt het recht om ze te controleren, broeder Best.”

Hij zei: “Alleen jullie stel leeghoofdige heilige rollers geloven in dergelijk gedoe. Baptisten geloven niet in zulke nonsens.”

Broeder Bosworth zei: “Even een ogenblik.” Zei: “Hoeveel mensen daar in de zaal, in deze twee weken samenkomst hier, die op goede voet staan met deze fijne Baptistengemeenten hier in Houston, kunnen bewijzen dat u bent genezen door de Almachtige God terwijl broeder Branham hier is geweest?” En over de driehonderd stonden op. Zei: “Wat wilt u daarmee?”

Hij zei: “Dat zijn geen Baptisten.” Zei: “Iedereen kan van alles getuigen, dat maakt het nog steeds niet juist.”

Zei: “Gods Woord zegt dat het juist is, en u kunt dat niet weerstaan. En de mensen zeggen dat het juist is, en u kunt dat niet ontzenuwen. Dus wat zult u Eraan gaan doen?” Ziet u, op die manier.

Ik zei: “Broeder Best, ik vertel alleen wat Waarheid is. En als ik getrouw ben, is God verplicht om de Waarheid te ondersteunen.” Ik zei: “Als Hij niet... Als Hij de Waarheid niet zal ondersteunen, dan is Hij geen God.” En ik zei: “Ik genees geen mensen. Ik werd geboren met een—met een gave om dingen te zien, zie het gebeuren.” Ik zei: “Ik weet dat ik verkeerd begrepen word, maar ik kan niet meer doen dan te voldoen aan de overtuiging van mijn hart.” Ik zei: “Ik geloof dat Jezus Christus opstond van de doden. En indien de Geest die komt en visioenen toont enzovoort, als dat wordt betwijfeld, verblijf hier een tijdje, ontdek het.” Ik zei: “Dat is alles.” Maar ik zei: “Maar wat mijzelf betreft, ik kan niets doen uit mijzelf.” En ik zei: “Als ik de Waarheid vertel, is God aan mij verplicht, om getuigenis af te leggen dat Het de Waarheid is.”

En omstreeks die tijd ging Iets van: “Whoooosssh.” Hier kwam Hij, regelrecht naar beneden. En de Amerikaanse fotografenverening, de Douglas Studios in Houston, Texas, die de grote camera daar hadden staan (het was hen verboden om foto's te nemen), namen de foto.

Toen ze daar waren om foto's van meneer Best te nemen, en hij—hij zei, voor ik erheen ging, zei hij: “Wacht een ogenblik! Ik heb hier zes glansfoto's in de maak!” Hij zei: “Hier, neem nu mijn foto!” En hij stak zijn vinger in de neus van die oude heilige man, op die manier, zei: “Nu neem mijn foto!” En ze deden het. Toen balde hij zijn vuist en stak hem omhoog, zei: “Nu neem mijn foto!” En ze namen haar zo. Toen deed hij zo, om te poseren voor zijn foto. Hij zei: “U zult dit in mijn tijdschrift zien!” op die manier.

Broeder Bosworth stond daar en zei nooit iets. Toen namen ze gewoon de foto Hiervan.

Op de weg naar huis die avond, (een Katholieke jongen nam hem), zei hij tegen deze andere jongen, hij zei: "Wat denk jij Daar over?"

Hij zei: "Ik weet dat ik hem bekritiseerde. Dat gezwel dat uit de keel van die vrouw ging, ik zei dat hij haar hypnotiseerde." Zei: "Ik zou dat verkeerd kunnen hebben."

Zei: "Wat denk jij over die foto?"

"Ik weet het niet."

Ze legden haar in het zuur. Hier is zijn foto, u kunt hem vragen als u het wilt. Ze gingen naar huis, hij ging daar zitten en rookte een sigaret. Ging naar binnen en trok er één van broeder Bosworth uit, ze was negatief. Haalde er twee, drie, vier, vijf, zes uit, en elk ervan was blanco. God wilde de foto van Zijn geheiligde oude man die daar stond met die huichelaar, met zijn neus, of hand, vuist zo schuddend onder zijn neus niet toestaan. Hij wou het niet toestaan.

Ze haalden de volgende eruit, en hier was Het. De man kreeg een hartaanval, zeiden ze, die avond.

En ze zonden dit negatief naar Washington D.C. Het kreeg copyright, werd teruggezonden.

En George J. Lacy, het hoofd van de F.B.I. vingerafdrukken en documenten, enzovoorts, één van de grootsten die er in de hele wereld is, werd daar gebracht en bleef er twee dagen mee bezig om het te testen, camera, lichten, al het andere. En toen wij die middag kwamen, zei hij: "Eerwaarde Branham, ik ben ook een criticus van u geweest." Hij zei: "En ik zei dat het psychologie was, iemand zei dat ze die Lichten hadden gezien en dat soort dingen." En zei: "U weet, de oude huichelaar was gewoon dat te zeggen" (hij bedoelde de ongelovige) "die afbeeldingen overal, die stralenkrans rond Christus, rond de heiligen," zei hij, "dat was gewoon simpel psychologie." Maar zei: "Eerwaarde Branham, het mechanische oog van deze camera zal geen psychologie opnemen! Het Licht trof de lens, of trof het negatief, en daar was Het." En hij zei . . .

Ik heb haar aan hen ter beschikking gesteld. Hij zei: "O, meneer, weet u wat dat waard is?"

En ik zei: "Niet voor mij, broeder, niet voor mij." En dus zei hij . . .

Natuurlijk, het zal nooit gevolg hebben terwijl je leeft, maar op een dag, als de beschaving voortgaat en het Christendom blijft, dan zal er iets zijn wat zal gebeuren hierover.

Dus, vrienden, vanavond, als dit onze laatste samenkomst is op deze aarde, hebben u en ik gezeten in de Tegenwoordigheid

van de Almachtige God. Mijn getuigenis is waar. Vele, vele dingen, het zou boekdelen kosten om het te schrijven, maar ik wil dat u het weet.

Hoevelen hier binnen hebben in werkelijkheid (afgezien van de foto) het Licht Zelf erbij zien staan waar ik heb gepredikt? Steek uw handen op, over heel het gebouw, ieder die Het ooit heeft gezien. Zie, ongeveer acht of tien handen die hier zitten.

U zegt: “Zouden—zouden zij Het kunnen zien en dat ik het niet zie?” Jazeker.

Die—die Ster die de wijzen volgden, ging over elke sterrenwacht en niemand zag Haar dan zij. Zij waren de enigen die Haar zagen.

Elia stond daar te kijken naar al die vurige wagens, en al het andere. En Gehazi keek rond, hij kon ze nergens zien. God zei: “Open zijn ogen opdat hij kan zien.” En toen zag hij ze, ziet u. Maar hij was een goede jongen, stond daar rond te kijken, maar hij kon het niet zien. Zeker. Het wordt gegeven voor sommigen om te zien, en sommigen om het niet te zien. En dat is waar.

Maar nu u die Het nooit hebt gezien, hebt Het nooit gezien, en u die Het wel zag met uw natuurlijk oog en nooit de foto hebben gezien, toch hebben degene die de foto zien een groter bewijs dan u die het zag met uw natuurlijke oog. Omdat u, met uw natuurlijke oog, zich zou hebben kunnen vergissen, het zou een gezichtsbedrog hebben kunnen zijn. Is dat waar? Maar Dat is geen gezichtsbedrog, Dat is de Waarheid, waar wetenschappelijk onderzoek bewijst dat Het de Waarheid is. Dus de Here Jezus heeft dit gedaan.

“Wat denkt u dan dat Het is,” zegt u, “Broeder Branham?”

Ik geloof dat Het dezelfde Vuurkolom is die de kinderen Israëls uit Egypte naar Palestina leidde. Ik geloof dat het dezelfde Engel des Lichts is die kwam in de—in de gevangenis en binnenkwam naar Heilige Petrus en hem aanraakte, en voortging en de deur opende en hem buiten in het licht zette. En ik geloof dat het Jezus Christus is dezelfde gisteren, heden, en voor immer. Amen! Hij is dezelfde Jezus vandaag die Hij gisteren was. Hij zal voor immer dezelfde Jezus zijn.

En terwijl ik nu over Hem spreek, staat datzelfde Licht wat op die foto staat op. . . op nog geen zestig centimeter van waar ik op dit moment sta. Dat is waar. Ik kan Het niet zien met mijn ogen, maar ik weet dat Het hier staat. Ik weet dat Het op dit moment binnen in mij neerzet. O! Als u slechts het verschil kon weten wanneer de kracht van de Almachtige God beslag legt, en hoe dingen er anders uitzien!

Dat is een uitdaging aan iedereen. Ik zou niet gaan bidden voor zieke mensen, ik zou het een toewijdingsdienst gaan maken. Maar het visioen hangt over de mensen. Uh-huh. God weet

het. Ik zal geen gebedsrij gaan roepen, ik zal u daar gewoon laten zitten. Hoevelen van u mensen hebben geen gebedskaart. Laat uw hand zien. Iemand die geen gebedskaart heeft, die geen gebedskaart heeft.

Kleurlingdame die hier zit, ik zie dat u uw handen had opgestoken. Klopt dat? Ga gewoon opstaan zodat ik u even er een minuut uit kan halen. Ik weet niet wat de Heilige Geest zal zeggen, maar u ziet mij ontzettend eerlijk aan. U hebt geen gebedskaart? Als de Almachtige God aan mij zou openbaren wat uw kwaal is . . . ik doe dit gewoon voor een begin, gewoon om een begin te krijgen. Gelooft u dat ik . . . U weet dat er niets . . . er is niet één goed ding aan mij. Als u een getrouwde vrouw bent, ben ik niet meer dan uw man. Ik ben gewoon een mens. Maar Jezus Christus is de Zoon van God, en Hij zond Zijn Geest om deze dingen te betuigen.

Als God mij zal vertellen wat er verkeerd met u is (en u weet dat er helemaal geen manier voor mij is om contact met u te hebben), zult u geloven met heel uw hart? [De zuster antwoordt—Vert.] God zegene u. Dan heeft uw hoge bloeddruk u verlaten. Dat is wat u had. Was dat niet waar? Dan ga zitten.

Gelooft u gewoon die ene keer: Ik daag iedereen uit om Het te geloven.

Kijk hier, laat ik u iets vertellen. Martha die naar de Here Jezus kwam. Die gave zou nooit hebben gewerkt . . . Toch had de Vader Hem reeds getoond wat Hij zou gaan doen. Het zou nooit hebben gewerkt. Maar zij zei: “Heer, ik . . . indien Gij hier zou zijn geweest, zou mijn broeder niet zijn gestorven.” Zei: “Maar ik weet dat zelfs nu wat Gij God ook vraagt, dat God het aan U zal geven.”

Hij zei: “Ik ben de Opstanding en het Leven, hij die in Mij gelooft al ware hij gestorven, toch zal hij leven. En wie er ook leeft en in Mij gelooft zal nimmer sterven. Gelooft gij dit?”

Luister naar wat ze zei. Ze zei: “Ja, Heer. Ik heb gelooft dat alles wat U hebt gezegd de Waarheid is. Ik geloof dat Gij de Zoon van God bent die zou komen in de wereld.” Dat is haar benadering, nederig.

U voelt zich anders, is het niet, dame? Ja. Dat is zo.

De kleine dame die dáár zit, daar vlak naast u, evenzo, lijdt aan reuma en een vrouwenkwaal. Is dat niet waar, dame? Sta even een ogenblik op, de kleine dame met de rode jurk aan. U was zo dichtbij, het visioen is naar u gekomen. Reuma, vrouwenkwaal. Is dat waar? En hier is iets uit uw leven (u hebt een—kreeg een goede eerlijke blik op u): u hebt heel wat zorg in uw leven, een heleboel moeilijkheden. En die moeilijkheid is vanwege uw geliefde, het is uw man. Hij is een dronkaard. Hij wil niet naar de gemeente gaan. Als dat waar is, steek uw hand op.

God zegene u, dame. Ga nu naar huis en ontvang uw zegening. U bent genezen, het werd licht om u heen.

Man die er precies naast zit, evenzo, daarin. U, meneer, gelooft u met heel uw hart? U bent één van uw zintuigen kwijt, en dat is het zintuig van de reuk. Is dat niet waar? Als dat zo is, wuif met uw hand. Breng uw hand omhoog naar uw mond op deze manier, zeg: "Here Jezus, ik geloof U met heel mijn hart." [De broeder zegt: "Here Jezus, ik geloof U met heel mijn hart."—Vert.] God zegene u. Ga nu, en u zult uw genezing ontvangen.

Heb geloof in God! Wat denkt u allen over Dit, daar achterin? Gelooft u? Wees eerbiedig!

Er zit daar een dame precies daar achteraan in de hoek. Ik zie dat Licht boven haar hangen. Dat is de enige manier waarop ik kan zeggen wat er mee is, dat Licht hangt er. *Dit* Licht hierzo hangt boven de dame. Mag zijn in een moment, of ik kan zien wat het is. Zegt breek. . . De dame lijdt aan een—aan een hartkwaal. Ze kijkt rechtstreeks naar mij.

En haar man zit naast haar. En haar man heeft wat ziekte gekregen, hij is pas ziek geworden, in de war, ziek. Is dat niet waar, meneer? Steek uw handen op als dat waar is. Dat is waar, u bent het, dame, met dat sjaaltje daar. De meneer, is dat niet juist? Bent u niet gewoon wat in de war geweest vandaag? U bent van streek in uw maag, de man. Dat is waar.

Gelooft u allen met heel uw hart, u allebei? Aanvaardt u het? Meneer, ik zeg u, u ook, ik zie (u met uw hand opgestoken) de gewoonte van te roken. Stop met dat te doen. U rookt sigaren, u behoorde dat niet te doen, het maakt u ziek. Is dat niet waar? Als dat zo is, wuif zo met uw hand. Dat is wat u van streek maakt. Het werkt slecht op uw zenuwen. Gooi die. . . dat gemene spul weg en doe het niet meer, en u zult er overheen komen en in orde zijn, en de hartkwaal van uw vrouw zal haar verlaten. Gelooft u dat? Is dat niet juist? Ik kan u van hieruit niet zien, en u weet dat, maar u hebt sigaren bij u aan de. . . in—in uw voorzakje. Dat is waar. Leg de dingen eruit en leg uw hand op uw vrouw, zeg God dat u hebt afgedaan met dat soort gedoe, en ga gezond naar huis, u en uw vrouw zullen gezond worden. Gezegend zij de Naam van de Here Jezus!

Gelooft u met heel uw hart?

Deze kleine dame die hier naar mij zit te kijken. U aan de. . . daar op de eerste rij hier, die hier zo zit. Een kleine dame met een. . . kijkt naar me, die daar zit. U hebt geen. . . Hebt u een gebedskaart, dame, hierzo? Hebt u geen gebedskaart? Gelooft u met heel uw hart? Gelooft u dat Jezus Christus u gezond kan maken?

Wat denkt u Daar over, u die naast haar zit? Hebt u een gebedskaart, dame? Hebt u die niet? U wilt ook gezond worden? Zou u niet graag opnieuw gaan eten zoals u vroeger deed, hebben

dat de maagkwaal over is? Gelooft u dat Jezus u nu geneest? Sta op als u gelooft dat Jezus Christus u genas. U had een zwerende maag, is dat niet zo? Het werd veroorzaakt door een nervositeitstoestand. U bent lange tijd nerveus geweest. Speciaal zuren en zo, of ik bedoel het vormt zuur, en maakt gevoelige tanden wanneer u uw voedsel terug oprispt in uw mond. Dat is de waarheid. Ja, meneer. Het is een maagzweer, ze lag op de bodem van uw maag. Ze brandt soms na het eten van speciaal toast met boter erop. Is dat waar? Ik lees uw gedachten niet, maar de Heilige Geest is onfeilbaar. U bent nu genezen. Ga naar huis, wees gezond.

Wat doet u achteraan deze kant op? Enigen van u daarginds zonder een gebedskaart, steek uw hand op. Iemand zonder een gebedskaart. Goed, wees eerbiedig, geloof met heel uw hart. Wat met boven op het balkon? Heb geloof in God.

Ik kan dit niet in mijzelf doen, het is slechts Zijn soevereine genade. Gelooft u? Ik kan alleen spreken als Hij het mij toont. Als uw geloof. . . ik zeg dat om uw geloof te schudden, en kijk dan welke kant Hij mij heen zal leiden. Beseft u dat dit—dat dit niet uw broeder is? U staat in Zijn Tegenwoordigheid. Ik ben het niet die dit doet, het is uw geloof wat Het in werking zet. Ik kan Het niet laten werken. Het is uw geloof wat het doet. Ik heb geen manier om het te laten werken. Even een ogenblik.

In deze hoek daar, zie ik een kleurlingman zitten, een wat oudere, met een bril op. Hebt u een gebedskaart, meneer? Ga even een ogenblik staan. Gelooft u dat ik Gods dienstknecht ben, met heel uw hart? U denkt aan iemand anders, is het niet? Als dat juist is, wuif met uw hand. Niet omdat ik het ben, uw broeder. Nu, u hebt geen gebedskaart. Er zou ook geen manier zijn dat u ooit in de rij komt, omdat u geen gebedskaart hebt. Nu, als wie van u ook gebedskaarten hebt, ga niet—ga niet—ga niet staan, ziet u, omdat u een kans zult hebben om in de rij te komen.

Maar ik zie dat Licht juist boven hem hangen. Het is nog niet doorgebroken tot een visioen. Ik kan u niet genezen, broeder, ik kan het niet. Alleen God kan dat doen. Maar u—u—u hebt geloof, u gelooft, en er zijn enige—er is iets dat het—dat het veroorzaakt op een of andere manier.

Als de Almachtige God deze man zal vertellen wat zijn moeite is, zal de rest van u uw genezing aanvaarden? Daar is een man, volmaakt, staat tien, vijftien meter bij mij vandaan, ik heb hem nooit in mijn leven gezien. Hij is gewoon een man die daar staat. Als de Almachtige God zal openbaren wat er verkeerd is met die man, dan behoorde ieder van u hier zo uit te lopen, genezen als een gezond persoon. Wat meer kan God doen? Is dat waar?

Meneer, er is niets verkeerd met u. U bent zwak, u hebt wat last van opstaan 's nachts, prostaat enzovoort, maar dat is

niet wat uw moeite is. Uw moeilijkheid heeft betrekking op uw jongen. En uw zoon zit in één of andere soort staatsgesticht, en hij heeft een gespleten persoonlijkheid. Klopt dat? Wuif met uw hand als dat juist is. Dat is precies juist.

Hoevelen geloven nu dat Jezus Christus de Zoon van God het is die hier staat? Laten we opstaan en lof offeren en onze genezing ontvangen.

Almachtige God, Schepper des Levens, Gever van elke goede gave, U bent hier, dezelfde Here Jezus Christus, dezelfde gisteren, heden en voor immer.

En, satan, je hebt deze mensen lang genoeg overbluft, kom uit van hen! Ik bezweer je bij de levende God, Wiens Tegenwoordigheid hier nu is in de vorm van de Vuurkolom, verlaat deze mensen! En kom uit van hen, in de Naam van Jezus Christus!

Ieder van u hef uw handen op en prijs God, en ontvang uw genezing, iedereen. [De samenkomst prijst God—Vert.]

HOE DE ENGEL TOT MIJ KWAM EN ZIJN OPDRACHT DUT55-0117
(How The Angel Came To Me, And His Commission)

Deze Boodschap door Broeder William Marrion Branham werd oorspronkelijk in het Engels gepredikt op maandagavond, 17 januari 1955, in de Lane Tech High School in Chicago, Illinois, U.S.A. en werd van een magnetische bandopname genomen en onverkort in het Engels gedrukt. Deze Nederlandse vertaling is gedrukt en verspreid door Voice Of God Recordings.

DUTCH

©1993 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS, EUROPEES KANTOOR
POSTBUS 78, 9520 AB NIEUW-BUINEN, NEDERLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Copyright kennisgeving

Alle rechten voorbehouden. Dit boekje mag thuis op een printer worden gedrukt voor eigen gebruik of om kosteloos te worden weggegeven, als een hulpmiddel om het Evangelie van Jezus Christus te verspreiden. Dit boekje mag niet worden verkocht, op grote schaal vermenigvuldigd, op een website geplaatst, opgeslagen in een terugzoeksysteem, in andere talen vertaald, of gebruikt worden om fondsen te verwerven zonder de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van Voice Of God Recordings®.

Voor meer informatie of voor overig beschikbaar materiaal kunt u contact opnemen met:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org